

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 8 1975 PRIS KR. 2,-

**supermaktene forbereder
ny verdenskrig**

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr.20,- pr.år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

SV - et reaksjonært parti

»I vår tidsalder går det ikke uten valg, massene kan en ikke unnvære, men i boktrykkerkunstens og parlamentarismens epoke er det umulig å lede massene uten et vidt forgrenet, systematisk gjennomført system av smiger, løgn, bedrageri, uten å sjonglere med populære slagord som er på moten, uten løfter til høyre og venstre om alle mulige reformer og alle mulige fordeler for arbeiderne – bare for at de skal avstå fra den revolusjonære kampen for å styrte borgerskapet.»

Lenins ord fra 1916 karakteriserer valgene under kapitalismen treffende: En rein farse som borgerskapet har stelt i stand for å bedra arbeidsfolk, innbille oss at vi virkelig er med på å bestemme, og bruke valgene til en gigantisk offensiv for borgerlige løgner og løfter. Alt for å sikre sin egen maske og sitt eget herredømme, og forhindre revolusjonære kamper.

Hvilke redskaper bruker borgerskapet i dette bedrageriet? Som i en tombola har borgerskapet oppmarsjert forskjellige »gevinster» som folk skal kunne velge mellom. Noen liker teddybjørner, andre konfekt, men innholdet er det samme: Billig juggel. Det er ikke slik som mange tror at Høyre er det borgerlige partiet i Norge. Alle partiene fra ALP til SV er borgerlige partier. Men deres innretning er forskjellig, og de fyller forskjellige behov for kapitalen. Som Senterpartiet er innretta på bondebefolkninga er AP og SV innretta på arbeidsfolk i industrien, de er borgerlige arbeiderpartier.

Lenin sier : *»Nå er et 'borgerlig arbeiderparti' uunnngåelig og typisk i alle imperialistiske land...»* *»I alle land har borgerskapet allerede ala opp, fostra og sikra seg 'Borgerlige arbeiderpartier' av sosialsjåvinister.»*

Arbeiderpartiet har siden krigen

politisk administrert Norge for kapitalen, mana til klassesamarbeid og ro for å »bygge opp igjen landet etter krigen», og konsekvent holdt arbeiderklassen nede til kapitalens store tilfredshet i tida etter. Men det er grenser for hva folk kan tåle, sjøl av et parti som sier seg å representere arbeidsfolk. Med EEC-kampen kom det til et kraftig oppbrudd fra høyresosialdemokratiet, og Arbeiderpartiet snakka om »tillitskrise».

SV kom inn på arenaen og framstilte seg som det alternativet som virkelig ville bryte med APs politikk og skaffe bedre tider her i landet. Men hva opplever vi? På absolutt alle områder viser SV seg som et haleheng til AP, de ville »holde AP i øra» som de uttrykte det sjøl. SV klarte å fange opp en stor del av oppbruddet fra AP, bare for å bringe det hele tilbake til rolige former for kapitalen igjen. SV er et borgerlig arbeiderparti og har nettopp den oppgaven: Fange opp opposisjonen, stoppe den kampen folk fører sjøl og lede den inn i fredelige parlamentariske former.

SVs politiske linje og brutte løfter er ikke tilfeldige, de danner ei linje som går ut på å forsvare det kapitalistiske systemet i Norge. Vi skal ta ett, men viktig eksempel:

SV ER FOR KAPITALISME, MOT SOSIALISME

I den siste tida har statsmonopolkapitalismen utvikla seg kraftig i Norge. Ikke bare statlige selskaper som Statoil og Hydro har blitt stifta og bygd ut, men staten har også til overpris og for folkets skattepenger kjøpt ut private selskaper som BP og Reksten. Det er dette SV mener når de snakker om sosialisme. Men dette er ingenting annet enn styrking av kapitalismen i Norge. SV framstiller det som

sosialisme at monopolkapitalens stat kjøper ut privat kapital for folkets skattepenger. Når SV snakker om sosialisme så betyr det to ting, for det første statseie, for det andre at SV og AP sammen skal sitte å administrere monopolkapitalens stat.

AP og SV står sammen i spissen for å utvikle statsmonopolkapitalismen i Norge, til kapitalens store tilfredshet. Enkelte kapitalisters hyling om at dette er »sosialisme», og SV snakker om »utenomparlamentarisk kamp» er en del av det samme spillet: Bedrageri og løgn i største stil.

BARE PROLETARIATETS DIKTATUR ER SOSIALISME

På samme måte: Ethvert forsøk på å reise kamp som virkelig rokker ved kapitalens makt, hver gang noen nevner ordet revolusjon, så hyler SV opp sammen med borgerskapet om diktatur, forsvar av »rettstaten» osv.

Det finnes ingen sosialisme uten proletariats diktatur. Gjennom en væpna revolusjon må arbeiderklassen og dens allierte knuse den borgerlige staten, opprette sitt eget voldsapparat mot det gamle borgerskapet og imperialistiske inntrengere og gjennomføre sosialistiske produksjonsforhold. Det finnes ingen sosialisme uten arbeiderklassen ved den politiske makta. I likhet med resten av borgerskapet skjelver SV i buksene når de hører snakk om dette, dette frykter de mest av alt. Sammen med resten av borgerskapet slår de ring om det kapitalistiske diktaturet, bygger det ut, og administrerer det til kapitalens store tilfredshet.

Slik er et borgerlig arbeiderparti, slik er SV.

Politiet beskytter nazistene inne på stasjonen mot demonstrantene som ville ha dem ut av byen.

MOLDE - AKSJONEN KNUS DET NYE NAZIPARTIET!

Molde, jazzfestivalen 1975. Nynazistene hadde varsla storinnrykk. Behovet for markering var åpenbart. Etter at de hadde blitt båret fram på gullstol av Libertas og Heradstveit hadde de ikke klart å følge opp på noen måte, tvertimot hadde de blitt tilført en rekke alvorlige nesestyvere, bl.a. på Sporveien. Klarte de ikke å markere seg skikkelig i alle fall en gang i løpet av

sommeren, ville det vært et stort nederlag. Blucher var tidlig ute med storskrytende intervjuer i lokalavisene og i Dagbladet. Det var ikke måte på hva nazistene ville gjøre ut av festivalen.

Men det var en faktor de ikke hadde regna med: Festivaldeltakerne og lokalbefolkninga hata nazistene som pesten og ville ikke tillate at de spredde sin gasskammerpro-

paganda i byen.

Anti-fascistiske aktivister begynte allerede på festivalens første dag med å spre løpesedler på norsk til festivaldeltakerne og lokalbefolkninga, og på engelsk til utenlandske musikere og gjester til festivalen. Kravet ble reist: Ingen fascister i Molde under festivalen, hvis de prøver seg skal de kastes ut av byen! Almannamøte ble avholdt i

jazzcampen, vedtak ble fatta bortimot enstemmig om at nazistene skulle nektes adgang til leiren, og kastes ut av byen hvis de kom.

Aktivistene gikk med underskriftslistor på byen: Først ble det samla inn 400 underskrifter på byen, og på tre kvarter skrev 200 av lokalbefolkninga under på oppropet.

forts. neste side

forts. fra forrige side

Pressa forsøkte å kjøre ut hets mot aksjonen, men måtte krype til korset og ta det verste tilbake.

På campen ble det organisert anti-fascistiske studiesirkler som diskuterte fascismens klasseinnhold og aksjonsformer.

Ny nazistene lot vente på seg. Først torsdag kom de med tog til Åndalsnes, Hadland, Blucher, Flatland i spissen. De tok en midlertidig stopp på et hotell i Åndalsnes for å samle krefter. Da begynte politiet å vise sitt sanne ansikt. Anti-fascister som hadde oppdaget nazi-kobbelet ble tatt til forhør av politiet under påskudd av at »det hadde vært så mye bankran i det siste».

Først dagen etter drista kobbelet seg til å ta bussen til Molde. På den siste ferja før byen ble de møtt av politiet som tilbød eskorte. Forsmedelig var det jo å måtte ha politieskorte mot rasende folkemengder, så det tok litt tid før Blucher & Co. skjønte at det var nok det beste. Under et svært oppbud av SIPO-folk og andre politimenn ble de losa inn i en politibil og kjørt rett til politistasjonen for å slippe unna massenes vrede. Politiet viste klart hva de ville: Tilby eskorte for svina, men da det begynte å brenne under beina på dem skjønte de at nazistene måtte tas i forvaring.

Da bussen kom fram til rutebilstasjonen i Molde, tømt for nazister, beveget folkemengden seg opp til politistasjonen, og riktig: Inne var nazistene vel forvart, og utafør hadde politiet satt opp sperringer, tau, politimenn med køller og bikkjer var det som møtte demonstrantene ved politistasjonen.

De ropte slagord, »Ut med nazistene». Politiet prøvde å trenere, aksjonsledelsen forlangte å prate med politimesteren. Da fikk de til svar at »det krevde vanlig rutine og ville nok ta sin tid». Demonstrantene ga politiet 5 minutters frist. Da ingenting skjedde, brøt en del av demonstrantene gjennom politiets sperringer. Da først skjønte politimesteren at det var klokke å ta en prat med aksjonsledelsen. Politimesteren lovet da at de skulle sørge for å få nazistene ut av byen, og at de ikke skulle komme tilbake. Med halen mellom beina måtte Blucher & Co. reise til

Ørsta etter en særdeles mislykka opptreden i rosenes by, en by med mange torner retta mot nazisvina.

POLITIET

Politiet i Molde hadde fått store ekstrastykker i forbindelse med festivalen, ikke minst på grunn av nazistenes varslede ankomst. Men hvem retta politiets aktivitet seg mot, og hvem forsvarte de?

I tillegg til ordinære politistyrker hadde det blitt sendt oppover et utall av SIPO-agenter som hele tida lå i hælene på aktivistene. Ja en av aktivistene ble beåret med hele to SIPO-agenter i gangen om morgenen!

Politiet fungerte som eskorte og beskyttere for nazistene. Fra Åndalsnes der de prøvde å arrestere anti-fascistiske aktivister, til like utafør Molde der nazistene ble tatt ut av bussen og kjørt til politistasjonen. Først når politiet fikk vite hvor mye folk som sto og venta, tok de nazistene i forvaring.

PRESSA

Både lokalpressa og Osloavisene prøvde å piske opp en hysterisk stemning. »Her kommer disse nazistene som er så forferdelig sterke og farlige, nå må vi forsvare oss» prøvde de å framstille dette som. Slik var det ikke. Nazis-

anti-fascistisk komite

I begynnelsen av juni ble Anti-Fascistisk Komite stiftet. Blant styremedlemmene finner vi ansatte i NRK, folk fra fagforeningene på Sporveien og blant heismontørene, Film- og teaterteknisk forening og fra studentersamfunnet. Med i styret er også veteraner fra krigen, bl.a. en krigsseiler.

I oppropet som anti-fascistisk komite vedtok på stiftelsesmøtet reises bl.a. følgende saker:

– Ta opp kampen mot fascismen og nazismen med en gang!
– Følg eksemplet fra arbeiderne ved Oslo Sporveier –

ekskluder eventuelle nazister fra fagforeninger og andre organisasjoner!

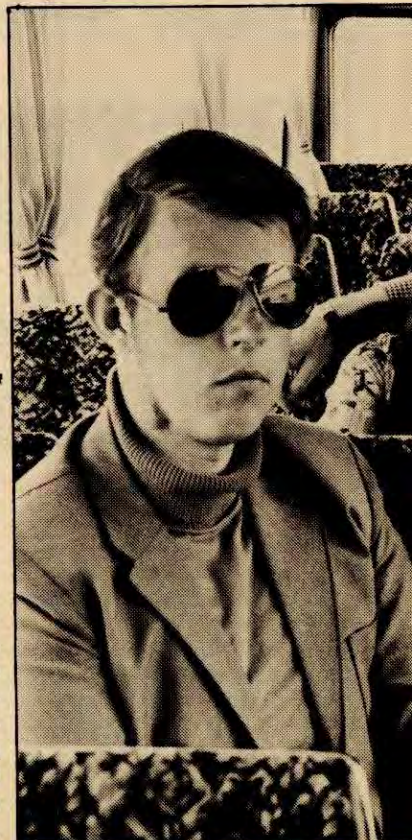
– Avvis forsøk på anti-kommunistisk propaganda i ly av anti-fascisme!

– Krev lektor Hoaas og andre fascister i skolen avsatt!

– Krev forbud mot det nye nazipartiet!

Anti-fascistisk komite er interessert i kontakt med enkeltpersoner, organisasjoner og fagforeninger over hele landet for spredning av materiell og oppretting av lokalavdelinger.

Adressen er: Boks 27, Haugestua, Oslo 9.

Nazikobbelet i bussen på vei inn til Molde

tene er farlige for de har ingen skrupler, men de er noen ynkelige kryp og papirtigre, noe som viste seg tydelig da motstanden ble organisert. Ikke fordi folk var redde, tvert i mot. Motstanden ble organisert på politisk grunnlag, på anti-fascistisk grunnlag.

KAMP OM LINJER

Hvem var det som sto i mot linja med hard aksjon mot nazistene? Jo, det var anarkistene, de stolte som flyr med så store ord om aksjoner og kaster dassruller på kongen til og med. Modig! Men å slåss mot nazister? Nei, det tør de ikke. De begynte straks det ble snakk om aksjon med tåkeprat om at å møte nazistene var å »bygge opp en voldelig bevissthetsstruktur» hos aksjonsdeltakerne, at det var å gå inn på samme linje som nazistene og liknende reaksjonært tullprat. Aktivistene fulgte sjølsagt ikke opp anarkistenes dødslinje i kampen mot fascismen.

RØD VALGALLIANSE

I stedet var det Rød Valgallianses aktivister som tok ledelsen oragnisatorisk og politisk. Gjennom løpesedler, politiske initiativer og aksjoner var det Rød Valgallianses linje for den anti-fascistiske kampen som ble gjennomført:

Knus det nye nazipartiet! Aksjonene i Molde var en konkretisering av denne parolen.

BETYDNINGA AV AKSJONEN

Aksjonen i Molde var en viktig seier, og et alvorlig nederlag for nazistene. Det eneste propagandainitiativet de hadde klart å stable på beina i løpet av hele sommeren, ble slått til bakken så det sang. Gjennom mobiliseringa av festivaldeltakerne og lokalbefolkninga viste de at nazistene er noen ynkelige kryp når vi organiserer oss mot dem. Aksjonen i Molde var et viktig ledd i gjennomføringa av parolen: Knus det nye nazipartiet.

Allikevel: Nazistene knuses ikke på festivaler aleine. Strategisk sett har aksjoner av den typen sporveiarbeiderne gjennomførte langt større betydning. Det er på arbeidsplassene, av arbeiderklassen og nazistene tilføres de virkelige dødelige slagene, Derfor: Ta Molde-aksjonen som et godt eksempel, og som en inspirasjon til å ta svina overalt der de dukker opp, på arbeidsplasser og i organisasjoner, overalt. Kast dem ut, vis dem bort, slå til overalt der de prøver å stikke det stygge trynet sitt fram, bare slik kan nazistene knuses i fødselen!

SU og UH i felles front mot kommunistene

Dagen etter TV-programmet der nazistene fikk stå fram med sin propaganda, sendte Rød Ungdom ut en uttalelse som kalte programmet en provokasjon, ga full støtte til demonstrasjonen inne i NRK-huset, og forlangte at nazistene aldri skulle få slippe til i NRK igjen. Vårt syn er: Hard og kompromissløs kamp mot nynazistene, aldri la dem få slippe til med sin propaganda, foren alle krefter som lar seg forene mot dem, og kast dem ut fra arbeidsplasser og fagforeninger. Nazister fortjener ingen ytringsfrihet. Bare dette kan kvele gasskammerprofetene i begynnelsen.

Hva gjorde Sosialistisk Ungdom? Jo, de gikk sammen med de andre »demokratiske ungdomsorganisasjonene» Unge Høyre, Unge Venstre, Senterungdommen, AUF og Kr.f.U. om en reaksjonær uttalelse som verken borgerskapet eller nazistene hadde noen grunn til å frykte. Uttalelsen som forøvrig AUF tok initiativet til var helt i tråd med borgerskapets taktikk i denne saka: Skyve nazistene fram i lyset for å skape en plattform for kamp mot og illegalisering av den marxist-leninistiske bevegelsen. Fullstendig ute av stand til å skjønne dette hiver SU seg på en uttalelse som vrøvler helt klasseløst om å »styrke og utvide de demokratiske styreformene» og advarer mot »voldsmentalitet» osv. Uttalelsen inneholdt selvfølgelig ikke ett ord om at avvisning av anti-kommunismen er en forutsetning for å drive kamp mot fascismen i det hele tatt. I stedet skapte dette en utmerka plattform for Unge Høyre til å reinvaske seg sjøl fra at fascister jobber aktivt i deres organisasjon, og for AUF til dagen etter i Arbeiderbladet å slå opp uttalelsen som en »tankevekker for de som leker med vold», tydelig stilet til AKP(M-L) og Rød Ungdom.

Det sier en god del om denne uttalelsen og hensikten bak den at Rød Ungdom ikke engang ble spurt om vi ville slutte oss til. Uttalelsen har føyd seg pent inn i den rekka av borgerlig propaganda som har bidratt til å forsøke å snu kampen mot fascismen til en kamp mot kommunistene.

SU har med dette vist at de ikke forstår det mest grunnleggende ved kampen mot fascismen: at fascismen retter seg mot arbeiderklassen og dens kamp, og at en forutsetning for kampen mot den er å avvise anti-kommunismen.

SU har med denne uttalelsen stilt seg helt på linje med borgerskapets taktikk og bidratt til at hetzen rettes mot kommunistene.

supermaktenes må føre til verdenskrig

Den all-europeiske sikkerhetskonferansen er nettopp avslutta gjennom toppmøtet i Helsinki.

Borgerlige aviser har i brede ordelag hyllet konferansen som et viktig skritt på veien mot fred og avspenning. Arbeiderbladet snakker om «Ånden fra Helsingfors» og SV kan ikke få fullrost konferansen nok. Bresjnev har høytidelig uttalt seg om betydninga av at ingen stater blander seg inn i andre staters indre anliggender. Alle er skjønt enige om at konferansen først og fremst er Bresjnevs verk. Sånn framstår Bresjnev som en «fredens mann», 7 år etter Tsjekkoslovakia.

Er det sånn at utviklinga i verden går i retning av fred og avspenning? Fortjener Bresjnev snart fredsprisen? Eller går utviklinga i verden i en annen retning?

Disse spørsmåla skal vi ta opp i denne artikkelen. Innledningsvis skal vi stille den motsatte påstanden gjennom å sitere Kinas statsminister, Chou En-lai, fra den 13/1 i år: «... kappstriden mellom de to supermaktenes, De forente stater og Sovjetunionen, (er) i ferd med å bli mer og mer intens. Kappstriden strekker seg til hvert hjørne av verden, men brennpunktet for striden er Europa. Sovjetisk sosialimperialisme 'gjør en fint mot øst, mens den går til angrep i vest'. De to supermaktenes, USA og Sovjetunionen, er de største internasjonale undertrykkerne og utbytterne i dag, og de er kilden til en ny verdenskrig. Den ville kappstriden deres er nødt til å føre til verdenskrig en dag.»

DE MARXIST-LENINISTISKE KLASSIKERNE OM KRIG

For å belyse hva som er den marxist-leninistiske holdninga til spørsmålet om krig skal vi ganske kort sitere hva noen av de marxist-leninistiske klassikerne har sagt om spørsmålet.

Lenin sier i boka «Imperialismen». «Men så snart styrkeforholdene endrer seg, hvordan skal da under kapitalismen motsetningene løses uten med makt?»

Lenin slår fast at når motsetningene mellom forskjellige imperialistiske grupper eller land blir så store at de ikke kan løses med fredelige midler så griper imperialistene til krig for å løse sine problemer og skape en «omfordeling» av «innflytelsessfærene». Stalin sa i boka «Sosialismens økonomiske problemer i USSR» til de som påsto at fred nå var mulig: «Det holder ikke, fordi imperialismen tross alle slike framganger for fredsbevegelsen likevel eksisterer og består – følgelig består også krigens uunngåelighet.

For å avskaffe krigens uunngåelighet må man tilintetgjøre imperialismen.»

Stalin peker altså på, som Lenin, at krig er uunngåelig under imperialis-

men, og at forutsetninga for varig fred er at imperialismen knuses.

Dette er den marxist-leninistiske holdninga til spørsmålet om krigens årsak.

Etter å ha fastslått marxismen-leninismens allmenne syn på årsakene til at krig bryter ut, må vi gå over til å undersøke situasjonen i dag, spesielt situasjonen i den imperialistiske delen av verden. Vi må da for det første undersøke om det er slik i dag at imperialistiske makter kives om å få overherredømme, og vi må undersøke om de tar sikte på å bruke krig som et middel i denne kampen slik som Lenin sier de vil gjøre, eller om vi opplever et nytt historisk fenomen: en imperialisme som ikke vil bruke vold og krig for å oppnå sine mål.

USAs TILBAKEGANG ETTER 2. VERDENSKRIG

Etter 2. verdenskrig sto USA-imperialismen på topp blant de imperialistiske maktene. Tyskland og Japan var knust, England og Frankrike sterkt svekka.

USA hadde en dominerende, nærmest enerådende posisjon i den imperialis-

tiske delen av verden og kunne sette igang med enorme kapitalinvesteringer i oppbygginga av Vest-Europa og Japan. Grunnlaget ble lagt for den lederposisjonen USA siden har hatt i den kapitalistiske verden.

Samtidig begynte tilbakeslagene for imperialismen. Revolusjonen i Kina innebar at et enormt marked gikk tapt for USA-imperialismen, og kort tid etter ble USA-imperialismen tildelt et voldsomt militært nederlag i Korea-krigen som den sjøl hadde starta. Og knapt hadde Korea-krigen sluttet før USA begynte sitt «engasjement» i Indo-Kina. Krigen i Indo-Kina skulle bli det største tilbakeslaget som USA-imperialismen har lidd noen gang, og de indo-kinesiske folkenes seier over USA-imperialismen er en viktig årsak til den voldsomme tilbakegangen USA-imperialismen har hatt, og den situasjonen USA er i i dag.

Demonstrasjon i USA mot supermaktenes

rivalisering enskrig

Men det er ikke bare på den militære slagmarka at USA har lidd nederlag.

Samtidig med de militære nederlagene i Indo-Kina har den økonomiske krise utvikla seg kraftig. Dette har ytterligere svekka USA både hjemme og ute, og krise er nå den mest omfattende siden krigen.

I tillegg til de to sakene som er nevnt her har USA også fått det vanskeligere politisk. Vietnam-krigen har svekka den amerikanske monopolkapitalen hjemme og ført til en omfattende protestbevegelse som har ramma den hardt. Også internasjonalt har dette ført til tilbakeslag, og sammen med Watergate-saka har aggresjonen mot Indo-Kina gjort at USA-imperialismens talerør alt lenge har snakka om »tillitskrise». Sammenlagt gir de militære nederlaga, den økonomiske krise og de politiske tilbakeslaga et klart bilde av en imperialistisk stormakt i

tilbakegang.

SOVJETS FRAMVEKST SOM AGGRESSIV SUPERMAKT

Kontra-revolusjonen i Sovjet på midten av 50-tallet gjorde at den engang så stolte arbeiderstaten skifta farge og blei en undertrykkernasjon hvor den kontra-revolusjonære ledelsen gikk i spissen for å gjeninnføre kapitalismen over hele linja. Dette var ikke gjort med en gang, men etterhvert nådde renegatene med Krustsjov i spissen sine mål. Fordi de ikke var sterke nok, kunne de ikke utfordre den amerikanske imperialismen med en gang. Derfor la de i begynnelsen vekt på sin vilje til »fred» med USA-imperialismen, samtidig som de sørga for å konsolidere rekkene innad. De angrep Kina og Albania som ikke ville følge dem i gjeninnføringa av kapitalismen, de støttet Indisk aggresjon

mot Kina, gjorde Warzawapakten om til en aggressiv militærallianse som skulle tjene Sovjets interesser og forandra Comecon til et redskap for utplyndring av de andre medlemslanda.

Samtidig satsa de maksimalt på å utvikle teknologi og produksjon slik at de skulle bli i stand til å innhente USA-imperialismen, særlig m.h.t. militær styrke. Og p.g.a. USA-imperialismens problemer har de kunnet gjøre dette uten alvorlige forstyrrelser. Mens USA måtte døyve det ene nederlaget etter det andre i Indo-Kina kunne Sovjet infiltrere og øke sin innflytelse i India, Midt-Østen og Afrika. Og da det viste seg tendenser til å ville løsrive seg fra den sovjetiske dominansen i Øst-Europa, først og fremst i Tsjekkoslovakia, slo sovjetlederne raskt til for å statuere et eksempel og invaderte Tsjekkoslovakia 21. august 1968. I dag krever Sovjet å få »et ord med i laget» overalt hvor det oppstår motsetninger, og de skryter stolt av at sovjetiske skip navigerer på alle hav.

DE TO SUPERMAKTENE

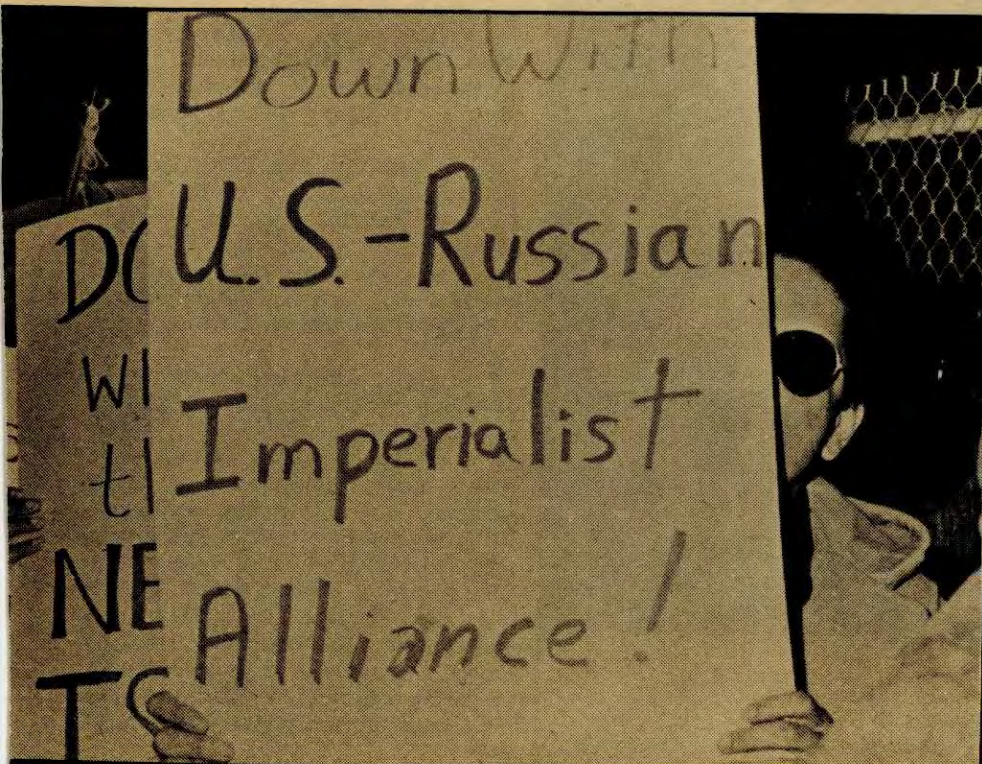
I dag kan ikke noe annet land måle seg i styrke med USA og Sovjet, verken når det gjelder industri-produksjon eller militær styrke. Verken Vest-Tyskland, Japan eller Frankrike kan på noen måte måle seg med dem. Derfor er det helt i overensstemmelse med fakta å kalle disse to for supermakter.

Kampen mellom de to supermaktene om å vinne verdensherredømme blir mer og mer intens for hver dag som går. Dette er grundig dokumentert både tidligere i Røde Garde, i Klassekampen og i Røde Fane. Vi skal likevel ta noen eksempler av nyere dato.

Kypros-krisen er et meget godt eksempel på hvordan situasjonen i verden har forandret seg. Konflikten på denne øya er ikke av ny dato. Men da kampene på ny blusset opp i fjor, fikk den internasjonale konsekvenser som den ikke hadde hatt noengang tidligere. Sovjet blandet seg inn fra første stund og uttrykte først sin støtte til det ene landet, så til det andre. Sovjet krevde også at det måtte arrangeres en »internasjonal konferanse» for å løse problemene, ene og alene for at Sovjet skulle kunne blande seg inn i konflikten. Og Sovjets mål er ganske klart: å få fjernet NATO-installasjonene på Kypros og erstatte dem med egne som kan støtte den sovjetiske flåtens tilstedeværelse i Middelhavet.

USA kjemper også hardt for ikke fullstendig å miste fotfestet. Nylig ble det meldt at Nord-Jemen har nektet å fornye avtaler om våpenleveranser med Sovjet fordi det er blitt tilbudt avtaler med amerikanerne. Likeledes er Ford og Kissingers besøk i Romania og Jugoslavia etter sikkerhetskonferansen i Helsinki et forsøk på å styrke egen innflytelse i disse landene og å holde Sovjet

forts. neste side

vekk. I følge avisreferater skal blant annet Jugoslavia nå kjøpe våpen fra USA.

OPPRUSTNINGENE BLIR VILLERE OG VILLERE

Ved å se på klare fakta om våpenopp- rustningene er det klart at snakk om fred, sikkerhet og avspenning bare er ord som ikke er verdt papiret det er skrevet på. Og særlig viktig er det å legge merke til at det landet som snakker mest om fred, nemlig Sovjet, samtidig er det landet som har det høyeste tempoet i opprustningene. De tallene som følger er ikke fullstendige, men de viser klart tendensen i utviklinga.

Antall soldater

År	USA	Sovjet
1953	3,480 mill.	4,750 mill.
1960	2,514 mill.	3,623 mill.
1965	2,723 mill.	3,150 mill.
1970	3,066 mill.	3,305 mill.
1974	2,174 mill.	3,525 mill.

Mens Sovjet etter 2. verdenskrig la vekt på defensivt forsvar, og derfor hadde en relativt stor hær, har hele innretninga på militærapparatet nå endret karakter. Likevel ser vi at antall soldater har vært stigende etter 1965. Viktigere enn dette er noen tall som viser årsproduksjonen av våpen:

	Sovjet	USA
Stridsvogner pansrede	3000	462
personellkjøretøy	4400	860
Artilleri	1200	170
Kampfly	930	540
Storre krigsskip	39	11
Taktiske u-båter	5	3
Strategiske u-båt	6	0

Når det gjelder antallet strategiske kjernefysiske våpen er forholdet slik:

	Raketter (i silo)	(ubåt)	Bombefly
USA 1969	1054	656	560
USA 1974	1054	656	437
Sovjet 1969	1050	160	150
Sovjet 1974	1575	720	140

Som de to siste tabellene viser er opprustningene store, og de bare øker og øker. Sovjet er det landet som har den absolutt største økningen. Er ikke dette et godt nok bevis på at deres avspenningspolitikk bare er bløff, og at deres virkelige mål er å vinne overlegenhet i våpenkappløpet. Og vi skal merke oss at dette er ikke våpen som er beregnet på forsvar. Både antallet våpen og typen viser at dette er forberedelser til angrepskrig.

Rustningskappløpet er i seg sjøl et godt bevis på de to supermaktens rivalisering og kamp for å oppnå overlegenhet i verdensmålestokk, og som tallene også viser har Sovjetunionen innhentet og sannsynligvis passert USA m.h.t. militær styrke.

Sovjet har i dag en permanent flåte- styrke på 30(minimum) skip i det indiske hav. Hvorfor? »Forsvar av sovjet- iske interesser i disse områdene», ifølge den sovjetiske flåtesjefen.

I Middelhavet har den sovjetiske flåten økt fra noen få skip i 1964 til ca. 40 i 1968 og i dag ca. 95. USAs 6. flåte er til sammenlikning på ca. 60 skip. Dette er nok et bevis på Sovjets forsøk på å vinne hegemoniet i verdensherredømme. Som forsvar for sin tilstedeværelse hevder Sovjet at det er en »Middelhavs- nasjon». Dette er sjølsagt rein løgn, noe enhver som kan lese et kart er i stand til

å fastslå. Med størrelsen på den sovjet- iske Middelhavsflåten i minne skjønner vi bedre hvorfor Sovjet ønsker å skaffe seg kontroll over Portugal og vinne fotfeste på Kypros. De vil da kort og godt ha kontroll over hele Middelhavet og dermed Europas sør-flanke.

RIVALISERINGA ØKER

Verden har aldri vært vitne til opp- rustning uten at dette har vært forbere- delser til krig. Før å skjønne at dette også er tilfelle i dag, må vi se på utviklinga av forholdet mellom USA og Sovjet.

USA kunne foreta en voldsom opp- trapping av krigen i Indo-Kina uten at sovjetlederne mukket. Sovjet invaderte Tsjekkoslovakia uten at USA reagerte særlig på det, ja de ble tilogmed varslet på forhånd. Er situasjonen fortsatt sånn at de to supermaktene kan gjøre som de vil innafor sine »interessessfærer» uten at den andre protesterer, uten at den andre griper til mottiltak? Midt-Østen er kanskje det klareste eksemplet til nå på at det ikke lenger er tilfelle. Her kives de på liv og død for å vinne innflytelse. Sovjet utnytter Vietnam-krigen til å skaffe seg stor innflytelse. Men da Egypt fikk nok av sovjetisk utpressingspolitikk og heiv sovjetrusserne på sjøen, var Kissinger straks på pletten og tilbød sine tjenester. For å forsøke å gjenvinne tapte posisjoner har Sovjet dratt nytte av motsetningene mellom Egypt og Libya, svelget alle mulige uttalelser fra Libyas Ghadaffi og skaffet seg et nytt fotfeste der.

Det samme med Tyrkia. Straks det dukket opp motsetninger mellom Tyrkia og USA dukket Sovjet opp med tilbud om våpenleveranser.

På det indiske sub-kontinentet har Sovjet skaffet seg en sterk alliert i India og har høylydt støttet indisk okkupa- sjon av Sikkim og innføringa av fascisme i India, bl.a. fordi dette også har rammet den USA-vennlige delen av opposisjonen der. Indias angrep på Øst-Pakistan og opprettelsen av Bangladesh var nok et sovjetisk-inspirert og sovjetisk støtta tiltak for å styrke Sovjets posisjon i Asia.

Også i Latin-Amerika, USA-imperialis- mens såkalte »bakgård», forsøker Sovjet å øke sin innflytelse gjennom forskjellige former for »støtte». Og USA svarer med å tilby nye avtaler og »nye betingel- ser» til de latin-amerikanske statene. Alt for å vinne, henholdsvis bevare hegemo- niet.

Men det er ikke bare i den 3. verden de to supermaktene kappes om hegemo- niet. Også i Europa øker striden. Portu- gal er et eksempel, hvor de to for tida strides intenst. Sovjet først og fremst gjennom det portugisiske revisjonist- partiet og deres støtter i offisersbevegel- sen, men også gjennom tilbud om »avta- ler» og »hjelp». USA på sin side mobili- serer gjennom sine CIA-agenter i den amerikanske landsorganisasjonen, og prøver å kaste alle sosialdemokratiske partier og fagforbund i Vest-Europa inn for å redde det portugisiske »demokra- tiet».

Det italienske revisjonistpartiets framgang ved valgene betød likeledes en stor framgang for sosialimperialismen. Og USA-imperialismen roper alarm og mobiliserer til motangrep.

Det er klart at kappestriden mellom USA og Sovjet øker voldsomt, og det er klart at det er dette den enorme opprustninga tar sikte på. Etter vår mening er Vest-Europa det aller viktigste området i kampen mellom USA og Sovjet, og i det følgende avsnittet vil vi forsøke å vise hvorfor.

VEST-EUROPA – DEN STØRSTE KJØTTBITEN

2/3 av Sovjets militære styrker og avanserte våpen er retta inn mot bruk i Europa. USA har på sin side ca. 250 000 mann i Vest-Europa, fordelt med ca. 200 000 i US Army og ca. 50 000 i flyvåpenet. Ca. 470 amerikanske fly er stasjonert i Vest-Europa, og på sjøen finner vi den 2. flåten i Atlanterhavet og den 6. i Middelhavet. Begge supermaktenes legger altså stor vekt på Europa. Hvorfor? Vi skal gjengi noen tall som belyser Vest-Europas betydning.

I 1968 hadde Vest-Europa 20 % av verdens industriproduksjon. USAs andel var 27 % og Comecon hadde 31 %.

Av verdens eksport hadde i 1974 Vest-Europa 38,5 %. USA hadde 11,3 % og Comecon 7 % (med Sovjet).

EECs handelsflåte var i 1971 på 61,3 mill. brutto tonn. USA og Sovjet hadde hver en handelsflåte på 16 mill. brutto tonn.

Av stål produserte EEC + Norge i 1971 140 mill. tonn. USA produserte samme år 120 mill. tonn og Sovjet 118 mill. tonn.

INGEN SUPERMAKT KAN VINNE VERDENSHERREDØMME UTEN Å KONTROLLERE EUROPA

Som vi kan se av disse tallene er Vest-Europa et uhyre viktig område i verdenssammenheng m.h.t. industriell produksjon og handel.

For imperialismen er det helt avgjørende at den kan ekspandere. Hvis ikke imperialismen kan ekspandere, vil det raskt føre til tilbakegang. Og imperialismen trenger ikke først og fremst kolonier og råvarer. Først og fremst trenger den høyt industrialiserte områder hvor den kan investere sin kapital og sørge for store profitter. Derfor har USA-imperialismens viktigste investeringsområde nettopp vært Vest-Europa. Noen tall kan vise dette klart:

I 1968 investerte USA-imperialismen totalt 64,756 milliarder dollar i utlandet. Disse investeringene fordelte seg slik:

Latin-Amerika:	11,1 milliarder
Afrika:	2,6 milliarder
Asia:	4,6 milliarder
Vest-Europa:	19,3 milliarder
Oceania:	2,6 milliarder

Og USA-imperialismens planer peker i samme retning. For perioden 1974–1980 skal investeringene fordelse slik: Latin-Amerika 25 milliarder dollar, Asia 13 milliarder dollar, Afrika 4 milliarder dollar, Kanada 50 milliarder dollar

.....og dette arbeidet er like sentralt i kampen mot den andre supermakta Sovjet, og EEC 92 milliarder dollar.

Vest-Europa er altså fortsatt det absolutt viktigste området for den amerikanske imperialismen, og det er sjølsagt et område den aldri vil gi fra seg hegemoniet over frivillig.

Den sovjetiske sosialimperialismen har sjølsagt også oppdaget Vest-Europas betydning. Derfor er den i full gang med sine forsøk på å vinne innflytelse og kontroll. Gjennom en rekke politiske framstøt prøver Sovjet å vinne »tillit», og samtidig fremmer den en rekke forslag for å øke sin innflytelse. Den går inn for et såkalt »Euro-LO» som skal øke samarbeidet mellom øst-europeisk og vest-europeisk fagbevegelse, og den har også fremmet forslag om et »all-europeisk økonomisk samarbeid». Og den forsøker ikke minst å vinne gunst i de sosialdemokratiske partiene i Vest-Europa og å få sine revisjonistiske »broderpartier» i regjeringsposisjon. Alt dette er eksempler på at Sovjet arbeider hardt for å vinne innpass i vest. I dag arbeider sosialimperialismen stort sett med fredelige midler for å vinne innpass i Vest-Europa, og USA-imperialismen arbeider stort sett med fredelige midler for å

beholde kontrollen. Men i andre deler av verden er det ikke nettopp fredelige midler som kjennetegner supermaktenes arbeid for å sikre seg kontrollen. Situasjonen i Portugal kjennetegnes ikke heller nettopp ved »fredelige midler». Og derfor står våpnene klare og øker i antall for å overta orkesterplassen den dagen da »fredelige midler» ikke lenger gir framgang i kampen om hegemoniet.

NORGE

Norge ligger ikke utenfor supermaktenes kamp. Tvert imot utgjør Norge Vest-Europas nordflanke. Norge har en framskutt posisjon i NATOs strategi, og Norge vil utgjøre et viktig område i et sovjetisk forsøk på å ta Vest-Europa p.g.a. Sovjets enorme behov for isfrie havner for å kunne hindre amerikanerne i å nå Vest-Europa og gjennomføre en knipetangsmanøver. Norge ligger derfor midt i skuddfeltet mellom de to supermaktene.

I en ny verdenskrig vil Europa på ny bli krigsskueplass. Å ikke innse dette er å gjøre som strutsen: å stikke holdet i sanda.

forts. neste side

Når krybben er tom,
bites hestene.

Kinas FN-ambassadør hilses av delegater fra den 3.verden etter en tale i FN.

forts. fra forrige side

BRESJNEV: KRIGSFORBEREDELSE I LY AV FREDSPROPAGANDA

Som det er påpekt her og mange andre steder står alt snakk om fred, avspenning og sikkerhet i rak motsetning til sannheten. Den amerikanske imperialismens snakk om «fred i vår generasjon» og sosialimperialismens snakk om «evig fred» kan ikke karakteriseres som annet enn løgn og bevisst tilsørløring av imperialistenes kappestrid. Særlig sosialimperialismen legger stor vekt på å propagandere sin «fred». Bresjnev snakker i store ordelag om å «sikre virkelig og varig fred for generasjoner» og han foreslår «generell og fullstendig nedrustning». Etter okkupasjonen av Tsjekkoslovakia og etter at de tsjekkiske lederne var blitt ført til Moskva, sendte Bresjnev ut et kommunike. Her snakket de nye tsarene i Kreml høylydt om sin respekt for «territorial integritet», «ikke-innblanding i indre alligeender», «vennskap» og «solidaritet».

DAGENS HITLER HETER BRESJNEV

Dette er ikke nye ord. Etter at Nazi-Tyskland hadde invadert Norge sa Hitler at hans hensikt var å «sikre det norske folkets frihet» og «forhindre de britiske og franske troppene fra å okkupere baser i Norge». Og han erklærte: «Verken nå eller i framtida har Tyskland til hensikt å gjøre noe som vil bryte med kongedømmet Norges territoriale integritet og politiske uavhengighet.»

Sosialimperialismens propaganda har samme hensikt som den amerikanske imperialismens snakk om fred og «forsvar av demokratiet» og Hitlers «fredstaler», nemlig å lulle folkene i søvn for så å kunne ta dem uforberedt.

REVISJONISTISK 5. KOLONNE

Sovjets agenter over over hele verden, revisjonistene, sprer aktivt denne propagandaen. De arrangerer store «fredskon-

gresser» og snakker om «kampen for en varig fred». Revisjonistene i SV og SU hylar med og snakker stort om «sikkerhets»-konferansens store betydning for fred og avspenning. SU har til og med programforplikta seg til å støtte en all-europeisk sikkerhetsordning. Dette pratet er en del av Sovjets krigsforberedelser, og revisjonistene er en brikke i dette spillet. Den dagen krigen kommer har de lagt grunnen for et mest mulig vellykka angrep fra Sovjet, og det er fra disse partiene og organisasjonene at Sovjet kommer til å hente sin 5. kolonne.

HVA KAN VI GJØRE?

I artikkelen «Om den langvarige krigen» sa Mao: «Det har vært en stor unnlattelssynd fra vårt lands side at det ikke ble gjennomført en politisk mobilisering til kamp mot de japanske innfallsmenn før krigsutbruddet . . . Det store flertallet av befolkningen får kjennskap til krigen bare av fiendens kanonild og flybomber. Det er jo også en slags mobilisering, det er bare det at motstanderen besørger den for oss, vi gjennomfører den ikke selv.» Sånn ble det norske folket mobilisert 9. april 1940 også, på tross av at krigen da alt hadde rast i lang tid. Derfor er det viktig at vi alt nå propaganderer situasjonen i verden og avslører imperialismens og sosialimperialismens pasifistiske snakk som det røykteppet det er for å skjule krigsforberedelsene. Ikke skal det norske folket enda en gang bli mobilisert først når okkupantene marsjerer i gatene og bombene faller!

Truselen fra de to supermaktene om en ny verdenskrig er den alvorligste truselen verdens folk står overfor. Supermaktene kan bare slås dersom vi starter kampen mot dem nå, forbereder oss ideologisk og politisk og intensiverer støttearbeidet med den 3. verdens kamp mot supermaktene i dag.

Like sikkert som at imperialismen fører til krig, fører krigen til revolusjon. Overalt der supermaktene infiltrerer reises motstanden, og folket seirer som i Vietnam, Laos og Kambodsja. Krigen kan ikke løse supermaktens problemer, krigen vil føde nye revolusjoner, som den 1. verdenskrig fødte Oktober-revolusjonen og den 2. revolusjonen i Kina og i de øst-europeiske landa. Ganske sikkert vil dagens Hitler møte den samme ublide skjebne som Hitler sjøl, Bresjnevs drømmer om et nytt tredje rike vil være hans dødsdom.

Lenin om imperialismen:

«For imperialismen er det nettopp karakteristisk at bestrebelsene ikke bare går ut på å annektere jordbruksområder, men også høyt utviklet industriområder (Tysklands appetitt på Belgia, Frankrikes på Lothringen) for det første tvinger den fullførte oppdeling av jorden til ved en nyoppdeling å strekke hånden ut etter ethvert territorium, og for det andre er det karakteristisk for imperialismen at noen stormakter kappes om hegemoniet, dvs. søker å bemektige seg territorier, ikke så mye direkte til egen fordel som for å svekke motstanderen og undergrave hans hegemoni . . .» (Imperialismen, Forlaget Ny Dag 1969, s. 101)

«Og en må spørre: hvilket annet middel enn krig kan det på kapitalismens grunn finnes til å fjerne misforholdet mellom utviklinga av produktivkraftene og akkumulasjonen av kapital på den ene sida og fordelinga av kolonier og 'innflytelsessfærer' på den andre sida?» (Imperialismen, samme utgave s. 109)

RØD VALGALLIANSE

av AKP(m-l) og uavhengige sosialister

UNGDOMSAVIS

BILAG TIL RØDE GARDE NR. 8 1975

UNGDOM! vend ryggen til de borgerlige arbeiderpartiene

Innspurten i valgkampen er i gang, og valgløftene fra alle de borgerlige partiene, inkludert AP og SV, flagrer rundt øra som aldri før. Valgår etter valgår gjentar det samme seg: Vi blir tuta ørene fulle av at utfallet av valget har stor betydning for ungdommen, og at alle partiene vil ungdommens beste og innfri de krava vi har stilt på arbeidsplasser, skoler og i fritida. Og når valgresultatet er klart blir alt det samme som før. Vi merker lite eller ingenting forskjell på hvilket av de borgerlige partiene som sitter med regjeringsmakta, enten det er de tradisjonelle borgerlige partiene, eller det «sosialistiske» AP med SV på slep.

Mange ungdommer gjenomskuer dette spillet og ser ingen vits i å stemme i det hele tatt. Valgene får lite å si for hvordan framtida vår ser ut, men vi må ikke tro at de ikke er viktige for det. Dette spillet er arrangert av kapitalen for at vi skal tro at vi er

AP og SV har gått mot elevenes krav.

med på å bestemme. Og SV og AP applauderer villig: De prøver å innbille oss at Storting, fylkesting og kommunestyre virkelig er folkelige maktorganer som bestemmer over utviklinga, og at vi kan ha innflytelse på den gjennom valg.

Dette er løgn fra ende til annen. Aldri har noe kommunestyre hatt avgjørende innflytelse på om bygda skal få beholde sine arbeidsplasser, aldri har noe storting kunnet brukes til å styrte borgerskapet og bringe arbeiderklassen til makta. Og hvor-

for? Fordi disse organene er en del av den borgerlige statens undertrykkelsesapparat, og ligger helt i dens hender. Hver eneste gang skoleelevene eller arbeiderne har reist viktige krav, har vi måttet slåss mot disse «folkelige maktorganene» for å få dem gjennomført! Det gjelder såvel i EEC-saka som i kampen for 50 mil og skoleelevenes krav.

Samla står SV, AP og de andre borgerlige partiene for den løgngen at folket kan få makt gjennom valg. Rød Valgallianse står aleine for det revolusjonære synet på valg og på arbeid i slike forsamlinger, og derfor er det bare Rød Valgallianses representanter som kan bruke slike organer i folkets tjeneste: Til å avsløre hva dette borgerlige maktspeilet virkelig går ut på, og til å propagandere for en virkelig arbeiderpolitikk.

LØFTEPOLITIKKEN:

De borgerlige arbeiderpartiene AP og SV står i første linje når det gjelder å fallby sine falske løfter i valget. Hvem var det som gjorde spørsmålet om sjølbestemt abort til en merkesak i forrige valg? Jo, det var AP og spesielt SV som saboterte dette da det endelig kom opp på tinget.

Hvem er det som sier seg å slåss for arbeidsfolks interesser i kommunestyrene? Det samme partiet som høylydt og villig forsikrer borgerskapet om at de aldri vil bryte tuashetsplikten, ikke om det så står om arbeidsplasser, nemlig SV.

Det samme i skolesaker. SV proklamerer støtte til skoleelevenes krav, men stemmer mot flere rammetimer når det kommer opp på tinget.

Så også i spørsmålet om
forts. neste side

når det kommer til praksis da står de for en rein sabotasje-linje. I sluttkampene i Indo-Kina i april i år, da skriver Friheten og Orientering ikke ett ord om kampene i Kambodsja på mange uker. SV nekter å slutte seg til solidaritetsdemonstrasjoner, og heller ikke da morderen Kissinger skulle tildeles fredsprisen ville de slutte seg til. Støtte i ord, men sabotasje i handling.

SOSIALIMPERIALISMEN

Midt mens supermaktene rustet opp villere enn noen-gang før, arrangerer de »håndtrykk i verdensrommet» og konferanser for »internasjonal fred og avspenning» for å bedra verdens folk. Og SV og AP logrer villig for supermaktens spill og for-kynner fred i vår tid. Men bare blinde eller bevisste løgnere kan framstille supermaktens rivalisering og opp-rustning som »avspenning». SV og AP er villige medløpere for Sovjets fredsbloff som bare er stelt i stand for å skjule deres aggressive hensik-ter.

vi slåss innafor organer som er retta mot folket

KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

AP har i alle år etter krigen stått som den fremste forsvarer av USA-imperialismen på alle områder, fra norsk NATO-medlemskap til å støtte USAs overgrep mot andre folk.

Men hva med SV? De er i ord mot imperialismen. Men

SV står fram som en aktiv støttespiller for sosialimperia-

forts. fra forrige side

50 miles fiskerigrense som lenge har blitt sabotert av AP og SV.

SV har i alle viktige saker spilt rollen som et haleheng til og et støtteparti for AP, et »regjeringsparti uten minist-rer».

Ikke nok med at disse parti-ene prøver å dulle oss inn i løgngen om at det er folket som har makta i Norge gjen-nom valg, de er ikke engang i stand til å overholde enkle

løfter som er gitt i valgkam-pen. Og hvorfor? Fordi de er borgerlige arbeiderpartier, deres oppgave er å villede og avlede arbeiderklassens kamp. Dette er ikke tilfældigheter, men deres linje.

Opp mot denne falske løgnpolitikken setter Rød Valgallianse konsekvent kamp for arbeider- og skoleungdom-mens interesser. Vi skal bruke de plassene vi får til å slåss for disse krava, vel vitende om at

kamp mot krise og arbeid

Arbeidsløshet. En konstant trusel mot arbeiderklassen under kapitalismen, en trusel som i krisetider rammer spesielt ungdom. Når krisa skjerpes og utvikler seg vil alltid kapitalen prøve å velte byrdene av sin egen krise over på arbeiderklassen. Oppsigelser, permitteringer og forsøk på lønnsenkninger er noe av det kapitalistene forsøker seg med for å redde sitt eget skinn.

Den krisa vi har i Norge og resten av den kapitalistiske verden i dag er den hardeste siden krigen, og viser at sosialdemokratene prat om »krisefri kapitalisme» er løgnprat fra ende til annen. I Norge merker vi krisa hardt allerede i dag, og spesielt ungdommen blir ramma av ei slik utvikling. Vi får ikke jobber når vi slutter på skolen, og heller ikke arbeidsløshetsstrygd hvis vi ikke har hatt arbeid før. Når det kommer innskrenkinger eller oppsigelser er det

som regel ungdommen som må gå først. Ungdom fra utkantstrøka har lenge måttet søke til storbyene for å få arbeid, men nå er det omtrent umulig der også.

Hvilken politikk skal vi møte krisa med? Sosialdemokratene i SV og AP preker klassesamarbeid: Nå må vi ikke stille for harde krav, for da får kapitalen vanskelig-

heter og så mister vi arbeidsplassene, sier de. SV og AP går inn for »Kleppepakker» ved lønns- og indeksopp-gjørene som ikke dekker pris-stigninga en gang. Dette er en

lismen i Norge: De støtter Sovjets overgrep og forsøk på kontroll i India og Portugal og hyller dette som »framskritt», de forsvarer mer eller mindre åpent Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia. SV er ingenting annet enn et agentur for sosialimperialismen i Norge.

Mot dette står Rød Valgallianses konsekvente kamp mot all imperialism, såvel USA som Sovjets sosialimperialisme. Rød Valgallianse er det eneste alternativet i valget som slåss mot begge supermaktene og avslører Sovjets fredsbløff.

SV OG APs POLITIKK VIL ALDRI FØRE TIL SOSIALISME

De borgerlige arbeiderpartiene utgir deres oppkjøp og subsidiering av vaklende kapitalister som »skritt i sosialistisk retning». At disse partiene får byråkratjobber i stat og administrasjon skal liksom styrke sosialismen i Norge. Men staten i Norge er monopolkapitalens undertrykkelsesapparat, og AP og SV driver det reine bedrageri når de sier dette. Det endrer ikke ei

flis til folkets beste at monopolkapitalens stat kjøper ut og subsidierer kapitalister for folkets skattepenger. Tvertimot. Det styrker kapitalens makt i Norge.

VEND RYGGEN TIL DE BORGERLIGE ARBEIDERPARTIENE

SV og AP er monopolkapitalens partier i arbeiderbevegelsen. Deres oppgave er å hindre og avlede arbeiderklassens kamp, og administrere kapitalismen.

Rød Valgallianse er et revolusjonært alternativ. Bare når borgerskapets statsapparat styrtes og arbeiderklassen tar makta gjennom en revolusjon kan vi skape sosialisme i Norge.

Hver stemme til Rød Valgallianse er en støtte til denne revolusjonære politikken og et slag mot de borgerlige arbeiderpartiene. Og hver eneste som boikotter der Rød Valgallianse ikke stiller liste gir en kraftig og god støtte til denne politikken.

Derfor: Vend ryggen til de borgerlige arbeiderpartiene!
**FRAM FOR RØD VALG-
ALLIANSE!**

dsledighet

falsk og råttan politikk. Vi vil ikke bære byrdene av kapitalens egen krise, og dessuten: Lave lønnskrav vil i beste fall bety en kort utsettelse av krisa som vil komme sterkere igjen. Ingen kriseforlik kan redde kapitalen unna krisa, tvert i mot. Det eneste som nytter er at arbeiderklassen stiller harde krav og forsvarer sine arbeidsplasser på bekostning av monopolens profitt.

Rød Valgallianse vil støtte all kamp mot oppsigelser, permitteringer og nedlegginger, og vil skarpt avvise den tvers gjennom løgnaktige bløffen at det er lønningene som får prisene til å stige. Denne teorien som føres fram av sosialdemokratene og andre reaksjonære er som skreddersydd for monopolkapitalen i krisetider, og kan bare tjene til ennå større utarming av arbeiderklassen.

Rød Valgallianse vil arbeide for opprettelse av egne arbeidsløshetskomiteer i

områder med stor ledighet, og støtter kravet om ei trygd som tilsvarer lønna. Vi stiller parolen »Arbeid til alle», en parole som bare kan virkeliggjøres i et sosialistisk Norge, men som er en riktig parole også i dag.

AP og SV er ikke smålige når de gir løfter om bedre tider for arbeidsfolk, men de kan ikke rokke en tøddel ved kapitalens krise. Det eneste som kan berge arbeidsfolk i en slik situasjon er hard og konsekvent kamp for arbeidsplassene og lønna, og kamp mot alle forsøk på kriseforlik. Streikebevegelsen i Norge det siste året har vist to ting: For det første at arbeiderklassen er villig til og i stand til å ta opp kampen, og for det andre at AP og SV i beste fall spiller rollen som sabotører av denne kampen, men som regel går åpent ut mot den. Slike borgerlige agenter kan vi ikke sette vår lit til, verken i den daglige kampen eller i valget.

BOIKOTT der RV ikke stiller

Ved valget i år finnes det kun ett revolusjonært alternativ – Rød Valgallianse. Alle de andre partiene er forskjellige former for borgerlige partier.

I tillegg til de åpne, tradisjonelle borgerlige partiene, kommer de »borgerlige arbeiderpartiene» AP og SV. Hvorfor kaller vi disse for borgerlige arbeiderpartier?

– Begge utgir seg for å være partier av og for arbeidsfolk. Men de er tvertimot monopolkapitalens partier som har til oppgave å bedra arbeiderklassen, avlede kampen og føre motstanden på villspor.

– AP og SV står i dag i spissen for å utvikle statskapitalismen i Norge, vaklende kapitalister kjøpes ut ved rein subsidiering. AP og SV utgir dette for å være sosialistiske tiltak, men historica har vist at denne »ministersosialismen» bare styrker monopolkapitalen. Staten er ikke noe som står over klassene, staten i Norge er monopolkapitalens stat, og statlige oppkjøp er ingenting annet enn styrking av monopolkapitalen.

– SV og AP utgir det som sosialisme at de skaffer seg byråkratjobber i stat, kommune og i parlamentariske organer. Men disse organene er klasseorganer, redskaper for monopolkapitalen til å undertrykke og utbytte folket, og kan aldri brukes til å innføre noen sosialisme. Tvert i mot, AP med SV på slep administrerer den borgerlige staten for monopolkapitalen, og det til kapitalens største tilfredshet.

– De eksemplene vi har nevnt på hvordan SV og AP motarbeider og saboterer arbeiderklassens kamp er ikke tilfældige. Tvert i mot de danner ei linje som går ut på at arbeiderklassen ikke skal kjempe, »vi skal ordne opp for dere». SV og AP prøver å hindre og avspore all kamp, og det er deres oppgave, de er agenter for borgerskapet i arbeiderklassen.

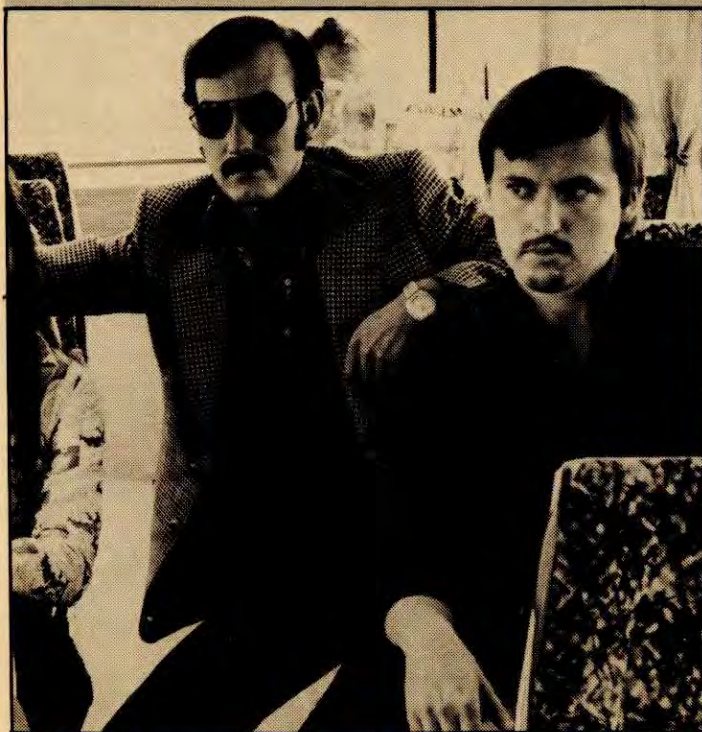
– Ikke minst i valget viser dette seg tydelig. AP og SV vifter med minst like feite løfter som de andre borgerlige partiene, og prøver å innbille folk at valgene virkelig vil føre til forbedringer om vi stemmer på dem. Gjennomgangstonen er: Ikke kjemp, vi skal ordne opp.

Vårt syn på valg er: Valgene er stillt i stand av monopolkapitalens stat for å gi folk en illusjon av demokrati, av at vi alle er med på å bestemme. I virkeligheten betyr valgresultatet ingenting fordi Storting og kommunestyre er en del av kapitalens statsapparat, intet valg har noengang opphevd kapitalens utbytting og undertrykking. Vi stiller til valg for å avsløre dette spillet og for å bruke valgkampen og de plassene vi får til å kjempe for en virkelig arbeiderpolitikk.

SV og AP utgjør ikke noe »nest beste alternativ» i valget, det eneste revolusjonære alternativet er Rød Valgallianse. Alle de andre partiene er mer eller mindre fordedte borgerlige partier. SV og APs politikk vil aldri føre til sosialisme i Norge, heller ikke til bedring av arbeidersfolks kår. De er agenter for borgerskapet, i arbeiderklassen.

Derfor: **STØTT RØD VALGALLIANSE – BOIKOTT DER
RV IKKE STILLER!**

forby det nye nazipartiet

de to nazistene Hadland og Blucher.

Nynazistene har begynt å stikke sine stygge tryner fram igjen i Norge. Godt hjulpet av borgerpressa og Heradstveit har de fått slippe til med sin gasskammerpropaganda i TV og aviser. Sammen med reaksjonære krefter i Aksjonspartiet og gamle nazister jobber disse med mål å opprette et nytt nazistisk parti i Norge, for en gjenreising av Quislings Nasjonal Samling.

Rød Valgallianse ser på framveksten av nynazistene som et resultat av den skjerpede krise i kapitalismen. Når de økonomiske problemene fårner seg opp og deres makt vakler, trenger kapitalistene reservetropper som kan fremme økt fascifisering og virke som provokatører mot den progressive bevegelsen og klassebevisste arbeidere.

Rød Valgallianse mener at disse svina ikke fortjener livets rett og at et nytt naziparti må forbys. TV-program-

met og hele deres svarte propaganda er en provokasjon mot alle som har ytt en innsats i kampen mot fascismen, en provokasjon mot alle arbeidere og demokratisk innstilte mennesker. Derfor støtta også Rød Valgallianse den demonstrasjonen som ble arrangert inne i NRK-huset under nazistenes opptreden. Slike folk fortjener ingen ytringsfrihet.

Kampen mot nynazistene har vist at arbeiderklassen skyr disse kreftene som pesten. Sporveisarbeidernes resolute aksjon for å få to av dem sparket var et eksempel for alle på hvordan kampen mot dem må føres. Liksom aksjonene under jazzfestivalen i Molde som kjeppjagde dem ut av byen da de prøvde seg. Bare på en slik måte kan vi knuse det nye nazipartiet i fødselen.

bli med i RV-gruppe

Over hele landet jobber nå grupper av Rød Valgallianse med innspurten på valgkampen. Gruppene har politiske diskusjoner om valget, om kampen mot imperialismen og sosialimperialismen, om kampen for et sosialistisk Norge osv. og driver aktivt valgarbeid gjennom å dele ut løpesedler og stå på stands. Det er ennå tid for de som vil være med i ei slik gruppe og bli RV-aktivist. Rød Valgallianse har grupper både på steder vi stiller liste, og der vi boikotter. Overalt går vi aktivt ut med politikken vår, slåss for interessene og krava til arbeidsfolk og støtter alle krav som retter seg mot imperialismen og monopolkapitalen.

Den greieste måten å komme i kontakt med ei gruppe på er å snakke med den du fikk denne avisa av eller ta kontakt med

nærmeste lag av Rød Ungdom.

Men kampen for den sosialistiske revolusjonen i Norge er sjølsagt ikke over med valget. Heller ikke arbeidet med å spre de revolusjonære ideene blant ungdommen. Det trengs et langvarig og hardt arbeid for å gjøre opp med Sosialistisk Ungdoms revisjonisme og støtte til sosialimperialismen, og vinne stadig større deler av ungdommen for den sosialistiske revolusjonen, for konsekvent kamp mot all imperialismen og revisjonisme.

Derfor oppfordrer vi alle Rød Valgallianse-sympatisører til å ikke grave ned stridsøksa når valget er over, men tvert imot fortsette det revolusjonære arbeidet sammen med Arbeidernes Kommunistparti (M-L) og Rød Ungdom.

abonner på Røde Garde

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE

NAVN

ADRESSE

POSTSTED

RØDE GARDE, AVISA
TIL RØD UNGDOM
KOMMER UT MED 10
NUMMER I ÅRET.
ABONNEMENT KOSTER
KR. 20.- PR. ÅR,
OG BETALES NÅR DU
FÅR FØRSTE NUMMER
I POSTEN .

SENDES TIL RØDE GARDE, BOKS 2046, Grunerløkka, OSLO 5

Valgarbeid krever penger, og så mange har entusiastisk slutta opp om innsamlinga til Rød Valgallianse at det samla beløpet nå langt overstiger det dobbelte av den målsettinga som opprinnelig ble satt. Overskuddet av innsamlinga går til ei rotasjonspresse som hele den progressive bevegelsen og arbeidsfolk i kamp vil få nytte av. Vi oppfordrer alle til å gi etter evne, men så det svir i lommeboka til dette nye trykkeriet. Send penger til: Kampfondet, boks 9152 Vaterland, Oslo 1. Postgiro: 2 20 81 30.

krisene i det kapitalistiske systemet

Det kapitalistiske systemet er i krise. Folk i stadig fleire land frigjer seg frå imperialismen, folka i den tredje verda fører sin framgangsrik kamp for retten til sjøl å styre over sine egne land. Dei sosialistiske landa Kina og Albania er i framste rekkje i kampen mot imperialismen og sosialimperialisme.

I og med at land frigjer seg frå imperialismen vert den imperialistiske marknaden innsnevra. Imperialistane vert utestengde frå land med store folketal, dei får mindre områder til å drive utbytting på.

Under denne krise har det og kome ei økonomisk krise, ei overproduksjonskrise som er den djupaste og mest omfattande krise sidan 2. verdskrigen. Ellers i den kapitalistiske delen av verda har krise pågått ei tid, men no er krise over Noreg for fullt. Innafor ei heil rekkje bransjar kan ein sjå utslaga av overproduksjonskrise. Skipsreiarane har store vanskar, olje-eventyret ser ut til å ende i mareritt, tekstil og konfeksjonsindustrien har vanskar. Arbeidsløysa berre aukar. I juli var arbeidsløysa det høgaste som har vore sidan krigen. Slike overproduksjonskriser vert kalla sykliske kriser fordi dei kjem stadig att så lenge kapitalismen eksisterer.

Dei sykliske krisene er overproduksjonskriser, kapitalistane produserer meir enn det folk har pengar til å kjøpe for. Slike kriser har det vore så lenge det kapitalistiske systemet har eksistert. Dei sykliske krisene er mykje hardare under den monopolkapitalistiske epoken enn dei var under frikapitalismen, og krisene rammer det kapitalistiske systemet stadig hardare.

Før var det omlag 10–20 år mellom kvar overproduksjonskrise, i dag er det ikkje meir enn 3–4 år frå den eine til den neste.

Grunnlaget for overproduksjonskrisene er motsetninga mellom produksjonen sin samfunnsmessige karakter og på den andre sida den kapitalistiske forma for tilegning av produksjonsresultata. Litt enklare og ikkje heilt dekk-

jande: det er motsetninga mellom det ein kan produsere og det folk treng med utbygd industri, og på den andre sida det at kapitalistane eig fabrikkane, og dei er berre ute etter mest mogeleg profitt og lar produksjonen gå etter det. Der det er profitt å hente, investerar dei i fleng.

DØME PÅ OVERPRODUKSJONSKRISE

Me har to klare døme på korleis overproduksjonskrise virkar. Det eine er oljeindustrien. For ikkje lang tid var det berre snakk om olje, monopolkapitalen satsa stort på å produsere utstyr til oljeverksemda, plattformer og liknande. I dag er det i ferd med å verte overproduksjon av slikt utstyr. Marknaden ser mørk ut for framtida og det vert truga med oppseiingar og innskrenkingar.

Ein anna klårt døme er skipsreiarane og tankflåten. For eit par år sidan var det høgkonjunktur for tankarar i fleng for å håve inn kjempeprofittar. I dag er det krise og overproduksjon. Reiarane avbestiller i fleng for å sleppe unna rekningane. Dette fører

til at skiprverfta får problem på grunn av manglanda ordrar. Krise breier seg.

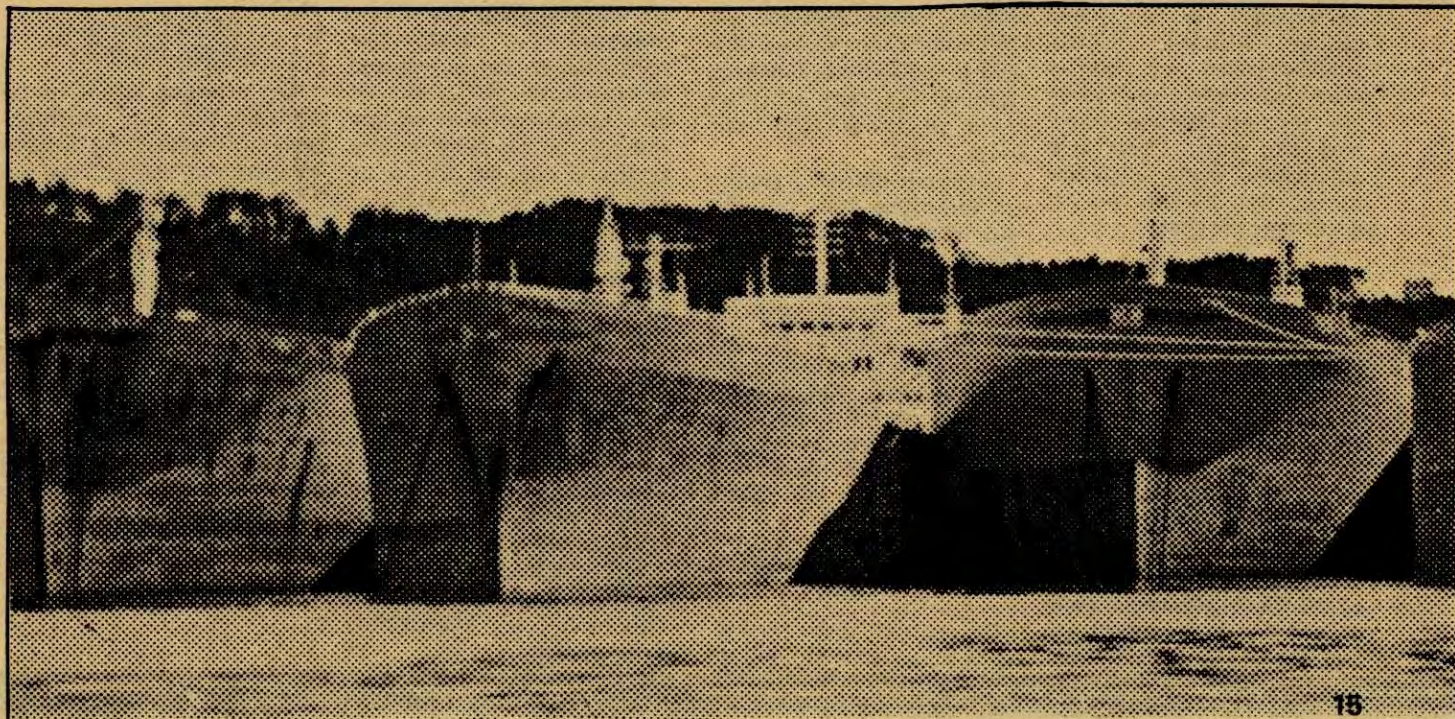
STATSOVERTAK = SOSIALISME?

NKP si avis Friheten slo stort opp for kort sidan at nå måtte staten overta reiarlaga. Er dette noko måte å løyse krise på? Nei. Det er berre å velte rekninga over på arbeidsfolk, la dei betale krise til skipsreiarane med skattepengane. Det er dei pengane staten vil nytte for å kjøpe opp reiarlaga med. Samstundes vill reiarane verte tilsette som leiarar for dette statsreiarlaget, og så ville reiarane vere sikra solid lønn frå staten uansett om det var krise eller ikkje.

Å la staten overta reiarlaga ville vere å subsidiere reiarlaga i ei krisetid og det ville ikkje vere anna enn ei god styrking av monopolkapitalen.

Så lenge kapitalismen har eksistert har det vore kriser. Dei er uløseleg samanknytte med et kapitalistiske systemet. Det er berre når folket under leiging av arbeidar-klassen knuser kapitalismen og oppretter proletariatet sitt diktatur at ein fjerne krisene.

tankskip i opplag, ett av de tydelige tegnene på at Norge rammes av krise i kapitalismen.

tariffoppgjere still harde krav!

Tariffoppgjeret til våren 1976 kjem til å kome i ei krisetid. Sosialdemokratane og revisjonistar i AP og SV vil sei at me må innstille oss på kriseforlik, at me må vere moterate osv. For å møte dette klassesamarbeidsprøtet må me starte diskusjonen og førebuingane til tariffoppgjeret så snart me kan.

Eit tariffoppgjere eller eit lønnsoppgjere er ein kamp mellom klassane, mellom arbeidarklassen og borgarskapet om fordelinga av verdiane som arbeidarane skaper med sitt arbeid. Dess meir arbeidarane klarer å kjempe til seg, dess mindre vert det att til borgarskapet.

»RETTFERDIGE» LØNNSTILLEGG

Borgarar både i NAF og LO-toppen pratar om rettferdige lønnsstillegg ved eit tariffoppgjere. Finns det slike ting som rettferdige lønnsstillegg under kapitalismen? NEI! Det er arbeidarane som har produsert alt av verdi, og det einaste som er rettferdig ut frå arbeidarklassen sitt syn er at heile kapitalismen, heile undertrykkinga og utbyttinga vert knust. Eit kvart tariff-

oppgjere vil vere eit kompromiss mellom klassane, eit kompromiss som vil vere bestemt av styrketilhøva mellom klassane. Ein sterk arbeidar-klassa vil tvinge fram meir enn ein svak.

Likevel er det rett å snakke om fornuftige krav. Eit slikt krav vil variere frå tid til tid, men det som alltid må leggast til grunn for eit slikt krav er maksimalt av det ein kan klare å oppnå. Eit fornuftig minimumskrav er at me ikkje skal gå ned i reallønn, at kjøpekrafta vår ikkje skal verte senka. Og sjølsagt er alt ein kan klare å kjempe til seg over dette berre bra!

STYRKETILHØVA MELLOM KLASSANE

Det som vil spele ei avgjerande rolle ved tariffoppgjeret

er styrketilhøva mellom klassane, kor sterke klassane er.

Statsapparatet er ein reidskap for borgarskapet. Dei kan nytte riksmeklingsmannen, tvungen voldgift og kople tvuse forbund saman for å få fram eit ja-fleirtal til eit tariff- framlegg det er stor misnøye med. Vidare har borgarskapet dei borgarlege arbeidarpartia. AP er ein del av monopolkapitalen og står sjølsagt for ein politikk som samsvarer med det. SV har og ope avslørt at dei står for klassesamarbeid. NKP har tidlegare gått inn for kriseforlik og støtte »Kleppepakkane». Til det førre tariffoppgjeret støtta SV Jern og Metall sitt krav om usle 7,5 % tillegg og kjørte seinare fram parola om å stå på krav, krav som ville føre til senking av reallønna! Også gjennom streikekampane har SV avslørt at det dei står for ikkje er anna enn sabotasje.

Arbeidarpartiet har lenge hatt stor innflytelse på arbeidarklassen og klassesamarbeidsideologien har vore

pressa ned over hovuda på folk. No tek arbeidarklassen til å frigjere seg frå denne arbeidarfiendtelege ideologien og kamplina er i framgang. Eit særst godt døme på dette er streikekampane som har vore.

START FØRE- BUINGANE NÅ!

Det er viktig at ein startar diskusjonane om tariffoppgjeret i foreningar og klubbar så snart som muleg. Skal ein ha noko slag sjanse for at krava skal kome fram gjennom dei udemokratiske forbundsleiingane, så krever det stor innsats frå grunnplanet av klubbar, ellers kjem forbundsleiingane til å »gløyme» krav dei ikkje liker. Ha ikkje illusjonar om forbundsleiingane. Start nå, gjennomfør diskusjonar skikkeleg og trekk med flest muleg folk. Still harde krav!

ret

indeksoppgjeret: nei til kleppe-pakke

Til hausten skal det vere indeksoppgjer. Då skal det forhandlas om kor mykje kompensasjon arbeidsfolk skal få for den prisstiging som har det siste året. Det vil seie at indeksoppgjeret faller saman med den djupaste og mest omfattande økonomiske krise i Noreg og resten av verda sidan 2. verdskrigen.

I ei tid alt har DNA og LO toppen lagt opp til eit solid kriseforlik til hausten. Side opp og side ned i Arbeiderbladet har dei kjørt hardt for at folk skal godta ei ny Kleppe-pakke til indeksoppgjeret. Dette vil seia at om folk vil godta ein låg prosent kompensasjon for prisstiging som har vore, så skal dei til gjengjeld «få» subsidier på ymse varer. Det som i realiteten vil skje er at ein tar arbeidsfolk sine skattepengar og gjere dei tilbake til oss som subsidiar. Me betaler med

andre ord sjøl det som arbeidskøperane etter tariffoppgjeret 1974 skulle betalt oss i kompensasjon.

Tariffoppgjeret 1974 enda opp med eit elendig generelt tillegg (7,5 % for jern og metall). Dette vart bakka stort opp av SV fordi dei sa at me skulle få eit indeksoppgjer som skulle gje kompensasjon for prisstiging. Nå kan ein sjå resultatata. SV saboterte skikkelege krav til tariffoppgjeret og snakka høgt og stort om indeksoppgjeret. Nå kjem indeksoppgjeret og kursen er lagt opp til kriseforlik.

Når ein veit kva SV-partane har gjort ved tidlegare indeksoppgjer skal ein ikkje ha store illusjonar om kva dei vil foreta seg nå. NKP kom ved indeksoppgjeret i 1973 med eit forslag som med ein gong vart gripe av stat og monopolkapital. Dei foreslo at om momsens vart fjerna så skulle

ein avstå frå indekstillegg. Det heile enda med 45 % kompensasjon og ein del subsidiar som skulle dekkje prisstiging. Verre prisstiging har me vel knapt hatt!

Til dette indeksoppgjeret må me kreve full kompensasjon for prisstiging og forbundsvise avstemningar om resultatet av forhandlingane. Indeksoppgjeret som kjem 15. sept. (1. okt. for staten) skal det forhandlas om, men resultatet skal ikkje ut til avstemning. Derfor er det særst viktig at me reiser kravet om avstemning, me kan ikkje godta at eit så viktig oppgjer skal avgjerast på topp-plan over hovuda våre!

EIN DEL VIKTIGE KRAV

1. Me må kreve eit skikkeleg generelt lønnstillegg. Dette må dekkje prisstiging, kompensere den skatteaukinga me får pga. progresjonen og me skal ha vår del av produksjonsaukinga.
2. Me må kreve ein skikkeleg indeksavtale som er heil-automatisk og gjer kompensasjon for kvar minste prisstiging.
3. Generell arbeidstidsforkorting med full kompensasjon i lønna.
4. Me må gå mot tvungen overtid.
5. Frå bedriftene må me kreve 90 % lønn ved permitteringar og oppseiingar.
6. Me må reise hard kamp mot alle freistnader på oppseiingar og permitteringar.
7. Me må kreve etterbetaling også ved streikar.

HAMMERVERKARBEIDERNE: AKTIV STØTTE TRENGS NÅ!

Rettsaka som Hammerverkarbeiderne har anlagt mot bedriften kommer til å komme opp omkring midten av september. Arbeiderne krever bedriften på tiltalebenken, krever den usaklige politiske oppsigelsen tatt tilbake, krever de 8 som ble sparka fordi de gikk til sympatiaksjon tatt inn igjen, krever full oppreisning og erstatning.

Konflikten ved Hammerverket har vært en langvarig konflikt som det ikke hadde vært mulig å føre så langt uten streikestøttekomiteenes arbeid over hele landet. Før hva var det Hammerverkarbeiderne opplevde? Jo, at ledelsen i AP og LO var de første til å gå ut mot streiken og forsvare oppsigelsen, de sto i første rekke for å kriminalisere aksjonen. Høyre eller direktøren behøvde ikke løfte en finger, AP/LO-ledelsen takla denne saka

greit nok for dem. Streikestøttekomiteene var helt nødvendige for å drive skikkeleg støttearbeid. Sjøl om mye bra har kommet fra fagforeninger og klubber så saboterer AP/LO-toppene alt støttearbeid. Streiken har vist at det trengs et apparat av aktivister på sida av fagbevegelsen, nemlig støttekomiteene.

Dette lærer oss også en god del om revisjonistene i SV: De saboterte konsekvent arbeidet i komiteene og babla om at vi måtte ha med oss LO-ledelsen i arbeidet og bare gå gjennom «fagbevegelsen», den samme tradisjonelle argumentasjonen som de alltid bruker ved 1. mai o.l. for å prøve å rettferdiggjøre sin sabotasje. Ved åpent å gå imot støttekomiteene, gikk revisjonistene i virkeligheten mot alt skikkeleg støttearbeid. Erfaringa viser at solidaritetsarbeidet ikke kommer av seg sjøl, det må dras igang gjennom mobi-

lisering, og her er støttekomiteene et helt nødvendig ledd. SVs linje for «støtte»arbeid ville kjørt den rettferdige streiken i grøfta for lenge sida.

Streiken ved Hammerverket har vist at å avsløre de falske arbeiderlederne er en forutsetning for en vellykka streik, fordi hovedfienden sitter i toppen av det som skulle vært arbeidets folks kamporganisasjon: LO.

Nå som rettsaka kommer opp i september er det uhyre viktig at streikestøttekomiteene vekkes til live igjen for fullt etter sommeren. Sjøl om arbeiderne tilsynelatende står ganske sterkt i forhold til lovens paragrafer i denne saka, har de ingen sjanse mot det borgerlige rettsapparatet uten en kraftig massemobilisering til støtte for deres rettferdige krav.

Statsbudsjettet er elevenes «lønnsoppgjør»

NGS setter diskusjoner om skolens innhold i sentrum.

Rød Ungdom vil derfor oppfordre progressive gymnasiaster til å gå i spissen for å starte diskusjoner og forberede harde aksjoner mot statsbudsjettet. Det må være et politisk mål at elevbevegelsen og NGS også støtter arbeiderklassens kamp mot staten og monopolkapitalen.

HVEM HAR MAKTA I NGS?

I NGS, som overalt ellers i samfunnet foregår det klassekamp. Fra sak til sak er det kamp mellom to uforenlige linjer, en som tar utgangspunkt i arbeiderklassens og folkets interesser, og en som forsvarer monopolkapitalens

BEKJEMP DEN REAKSJONÆRE ALLIANSEN REIS KAMPEN MOT STATSBUDSJETTET

REIS KAMPEN MOT STATSBUDSJETTET

Vi står overfor et nytt skoleår og interessekampen skal planlegges. Den største oppgaven i høst vil bli kampen mot statsbudsjettet. Dette er elevenes «lønnsoppgjør» – uten forhandlingsrett. Her dikterer staten satsene til lån og stipend, bevilgningene til rammetimetall, nynorske lærebøker, her vedtas skatte- takster o.l. som rammer arbeiderfamiliens kår. Uansett om stipendene øker noen usle kroner eller ikke, har år etter år vist at hele statsbudsjettet er et angrep på elevmassenes økonomiske kår og arbeidsforhold.

Krisa i kapitalismen og olje- ekspansjonen gjør at staten mer og mer tar fram sparekniven for å frigjøre midler som monopolkapitalen trenger for å berge sine profitter. Særlig går dette utover bevilgningene til offentlige fellesformål slik som bl.a. skoleverket. I dag bruker Bratteli-regjeringa flere hundre millioner kroner til å kjøpe opp den konkurssramma spekulantene Reksten sine interesser i Akergruppa og andre monopolkonserner. Sann brukes arbeidsfolks

skattepenger til å subsidiere monopolkapitalen. Samtidig arbeider skolene med krisebudsjetter. Rammetimetallet settes så lavt at elevenes og lærernes arbeidsforhold blir enda verre, det blir rasjonalisert på alle bauer og kanter, stipendene synker stadig i realverdi. Kampen mot statsbudsjettet må derfor ikke bare bli en økonomisk kamp for høyere bevilgninger, den må også bli en politisk kamp mot statens og monopolkapitalens arbeider- og elevfiendtlige politikk.

UNGE HØYRE OG SU SABOTERER KAMPEN MOT STATSBUDSJETTET

Hva er så Unge Høyre og SUs linje foran interessekampen i høst? Unge Høyre fremmer ei klar og enkel linje: NGS må konsentrere seg om å diskutere pensum og karakterer. De går åpent mot å reise kamp for elevenes økonomiske kår. SU har gått i spissen for å omdøpe NGS' parole om kamp for økonomiske kår til «lik rett til utdanning». Bak dette skjuler seg at de vil nedprioritere kampen om lån og stipend, for å legge vekt på «alle de ulike forhold ved skolen som

hindrer lik rett til utdanning». Dette skal skje gjennom diskusjonsuke, skolerende artikler i Elev 70.

Innholdet og konsekvensene av Unge Høyres og SUs linjer er det samme:

– Legge ned kampen mot staten til fordel for handlingslammende diskusjoner elevene imellom.

– Sabotere kampen for elevenes økonomiske kår.

– Spre illusjoner om at det er mulig å få lik rett til utdanning i et kapitalistisk samfunn.

Rød Ungdom vil også reise kamp om skolens innhold. Nettopp et høyere rammetimetall og nynorske lærebøker er en viktig forutsetning for dette. Dessuten kjemper revolusjonære og progressive mot borgerlig indoktrinering hver eneste dag gjennom diskusjoner i klassen og på annen måte. Det vi hardt vil bekjempe er ei linje som i praksis er sabotasje av all kamp for elevenes økonomiske og materielle kår. I en situasjon hvor krisa rammer elevene gjennom dyrtid og rasjonalisering, er den beste hjelpa monopolkapitalen og staten kan få at

og statens interesser. I den seinere tida har det stått strid om flere viktige saker rundt NGS' linje og utvikling. I sak etter sak har vi her sett at Unge Høyre og Sosialistisk Ungdom (SU) har gått i spenn mot elevmassenes interesser.

Begge organisasjonene gikk mot at NGS skulle gi støtte til Narve Trædal. Begge gikk mot at NGS skulle kjempe for jentenes krav om sjølbestemt abort. SU dekker seg bak fraser om mangel på demokrati o.l., men bak de ulike frasene er realiteten at Unge Høyre og SU går sammen om å isolere gymnasiastene fra arbeiderklassens og folkets kamp.

Unge Høyre går åpent mot kamplinja og skriker høyt om ansvarlighet og forhandlinger. SU sier i ord at de står på kamplinja. Men de gjør «kampen» avhengig av enhet med borgerungene i Unge Høyre. På siste landsmøte ville de ikke fremme noe forslag om konkrete aksjoner fordi de visste Unge Høyre ville gå i mot det. Men viktigere er det at de saboterer kampen underveis: Vakler, sprer nederlagsstemning og trekker seg om staten kommer med

noen ulne løfter. Metodene er ulike, men på hver sin måte gjør Unge Høyre og SU sitt beste for å hindre at NGS skal utvikle seg til slagkraftig kamporganisasjon.

**BEKJEMP DEN REAKSJONÆRE ALLIANSEN
UNGE HØYRE – SU!**

NGS ledes i dag ikke i tråd med elevmassenes interesser. Flertallet i sentralstyret og landsstyret er en allianse mellom den åpne reaksjonen i Unge Høyre og revisjonistene i SU. I ord kan de strides og i småsaker kan de gå hver sin veg. Men på alle avgjørende punkter går de sammen om å fremme monopolkapitalens og statens interesser i elevbevegelsen. Unge Høyre ved

**UNGE HØYRE OG SU
MOT
ET**

åpent å fremme borgerskapets standpunkter. SU som en borgerlig arbeiderungdomsorganisasjon. De saboterer kampen og fremmer klasse samarbeid. De er borgerskapets agenter blant de progressive i elevbevegelsen.

SUs svik er ikke tilfeldig. SU er ungdomsorganisasjonen til et parti som går sammen med DNA- og LO-toppen om classesamarbeid i fagbevegelsen, som gir støtte til en regjeringpolitikk som er i monopolkapitalens interesser. SV og SUs «sosialisme» er statsmonopolkapitalisme. De er agenter for den ene imperialistiske supermakta. NGS og elevbevegelsen kan bare få ny framgang dersom vi avslører og isolerer SUs sabotasje og classesamarbeid. Dersom vi avslører alliansen Unge Høyre – SU som monopolkapitalens og statens støttespillere i NGS. Interessekampen framover må drives ved å slåss mot flertallet i NGS-ledelsen.

**boikott OD
kamp mot de to supermaktene**

Rød Ungdom har vedtatt å oppfordre til boikott av årets Operasjon Dagsverk-prosjekt. NGS har vedtatt at innsamlinga skal gå til et prosjekt i Botswana. Dette prosjektet ble fremma av Unge Høyre i opposisjon til et progressivt forslag om at innsamlinga skulle gå til Guinea-Bissau. Det siste forslaget ble støtta av alle ungdomsorganisasjoner fra Unge Venstre til Rød Ungdom.

Når vi skal vurdere om det er rett å støtte et slikt prosjekt er det viktig å legge vekt på følgende saker:

- forholdet til de kjempende frigjøringsbevegelsene
- forholdet til supermaktene
- indre forhold i landet
- når det gjelder Afrika, er det avgjørende å se på landets forhold til det fascistiske apartheid-regimet i Sør-Afrika.

**FORHOLDET TIL
SØR-AFRIKA**

- Botswana er med i OAU og forøkker av og til Sør-Afrika i ord, men:
- flyktninger fra Sør-Afrika mottas bare dersom de ikke driver aktivitet retta mot Sør-Afrika.
- Botswana er en integrert del av Sør-Afrikas økonomi. De har felles valuta, mynt- og tollunion. Sør-Afrika dikterer alle endringer.
- Botswana har ingen hær, ikke noe eget forsvar. Sør-

Afrikansk politi forfølger ofte flyktninger inn i Botswana og arresterer dem der.

**FORHOLDET
TIL IMPERIALISMEN**

- Botswana er fortsatt en engelsk halvkoloni i praksis, og er helt i henda på engelsk, amerikansk og Sør-Afrikansk imperialism.
- Botswana baserer oppbygginga av landet på støtte fra imperialismen.

HOVEDSKILLE

Det går et hovedskille mellom de frie nasjonene i Afrika. På den ene sida står de landa som forlitr seg på hjelp fra imperialistene og åpner for samarbeid med Sør-Afrika. På den andre sida de som har en klar front mot supermaktene, som er mot ethvert samarbeid med fascistene i Sør-Afrika, og som prøver å bygge en uavhengig og sjølberga økonomi. Botswana står på den gale sida av dette hovedskillet.

Å støtte opp om dette prosjektet vil være å støtte opp om et regime og propagandere for en politikk som avgjørende bryter med den veien som fører til nasjonal uavhengighet og sjølberging. Botswana er Unge Høyres prosjekt og uttrykker deres linje for U-hjelp. Det er reist i neste år som retter seg mot de motstrid til og vil bli brukt mot den linja som står for Sovjet!

konsekvent kamp mot de to supermaktene, mot ethvert samarbeid med Sør-Afrika, og støtte til frigjøringsbevegelsene, en linje som flere og flere av landa i den 3. verden stiller seg på.

**KAMP MOT DE TO
SUPERMAKTENE!**

Rød Ungdom vil oppfordre alle progressive anti-imperialister til å være aktive i vinter-nasjonal uke og i diskusjoner, på møter osv. legge spesiell vekt på å fremme kampen mot de to supermaktene.

Den viktigste oppgaven som stiller seg i solidaritetsarbeidet med den 3. verdens folk i dag er å styrke og utvikle den stadig breiere enhetsfronten mot supermaktene inter-nasjonale utplyndring og undertrykking. Den 3. verdens folk og land har sjølpekt ut kampen mot supermaktene som deres viktigste kampsak, og alt arbeid som utgir seg for å være solidaritets og hjelpemen som ikke støtter kampen mot supermaktene, er ingen virkelig solidaritet med den kampen den 3. verden fører i dag. Styrk kampen mot supermaktene! Ram for et OD-prosjekt som retter seg mot de to supermaktene USA og Sovjet!

den væpna frigjøringskampen i Mozambique har gitt landet full nasjonal frihet.

OSLO SPOR KOMMUNEN SOM ARB STEINHARD UTBYTTING OG RASJO

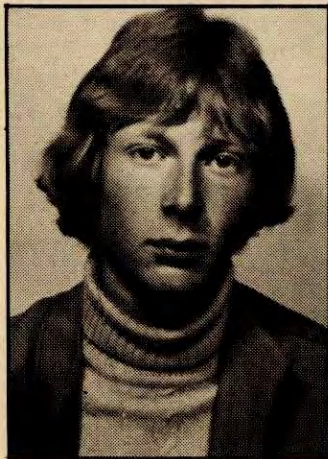
Arbeids»giveren» til sporveiarbeiderne er de politiske myndighetene i Oslo Kommune. Vi har bedt Dag Christiansen fortelle litt om hvordan det er å ha en »sosialistisk» arbeidskjøper, nemlig kommunepampene til DNA.

— For oss fortøner det seg helt likt om det er DNA eller de »borgerlige» som har ledelsen i kommunen. De er alle lydige tjenere for monopolborgerskapet. Hele den samferdselspolitikken som »arbeider»partiet står for viser dette.

RASJONALISERING I BEINHARD STIL

— DNA-lakeiene legger alt til rette for Oslo-kapitalen. Store summer blir hvert år lagt ned i å bygge svære motorveier gjennom Oslo og grandiose trafikkmaskiner, bruer og underganger i asfalt og betong. Dette råflotteriet koster sjølsagt styggelig mye, og det blir en sørgelig skrappa kommunekasse som står igjen til å dekke sporveisdrift. Svaret blir derfor: Rasjonalisering, vekk med trikken, automater overalt på T-banen, sporveien skal plutselig begynne å »lønne seg». Er dette en politikk som tje-

ner folket? En sosialistisk politikk? Nei, det kan det umulig være. Motorveiene gjennom sentrum raserer boligstrøk, og forpuster miljøet for folk. Rasjonaliseringsforsøkene av kollektivtrafikken skaper dårlige forhold for

oss som jobber der, samtidig som det vil gi dårligere forhold for passasjerene. En politikk for kapitalen, mot folket. Dette illustrerer det faktum at kommunestyrene er monopolkapitalens organer, som utfører kapitalens ønsker, uten å blunke, og som heller ikke kan gjøre noe annet under kapitalismen. Alt snakk om sosialistiske kom-

muner har vi følt på kroppen at bare er tøys.

HØYRESOSIALDEMOKRATIET ER KAPITALENS MEST TRO TJENERE

— Ja, det er de, og meget nidkjære i tjenesten. Arbeiderne på Holmenkolbanen forlangte 2 timers kortere arbeidstid, og etter 6 ukers streik fikk de godkjent denne retten, som kommer godt med for arbeidere med knallharde skift. På Sporveien har vi nøyaktig like arbeidsforhold, men innbill dere ikke at sporveisledelsen er villige til å innrømme oss de samme forholdene som til og med arbeidsretten har gitt Holmenkolarbeiderne. Det ser ut til at også vi må ta en streik før byråkratkapitalistene vil gi oss vår selvfølgelige rett. Dette viser at Kommunen ikke bare er et maktorgan som gjennomfører monopolkapitalens politikk, men også opptrer som litt av en kapitalist sjøl, vi føler det i hvert fall godt på kroppen.

DET ANDRE BORGERLIGE ARBEIDERPARTIET FØLGER GODT ETTER

— Under 1. Mai-diskusjonen i fagforeninga argumenterte SV-erne for tilslutning også til Samorg.toget, som hadde som hovedparole: »Styrk det sosialistiske fler-

tallet i Oslo». Det blei fra flere kamerater fastslått på møtet at dette ikke bare er å spre parlamentariske illusjoner, men også en direkte oppfordring til oss om å slutte oss sammen med »arbeidskjøperne», med klassefienden, dessuten med disses medløpere i fagbevegelsen. Å gå i samorg.toget ville i virkeligheten bety å gå i arbeidskjøper-tog, noe enhver klassebevisst arbeider burde holde seg fra å gjøre. Det blei dessevrre likevel ved-

AP i mot t

Arbeiderne ved Oslo Sporveier er kjent som konsekvente klassekjempere, både fra den 16-dagers »ulovlige» streika de førte til seier i 1970, og i den siste tida for sin uforsonlige kamp mot nazismen. Nå står igjen Sporveisbetjeninga foran store kamper, denne gangen mot arbeidskjøperne, det »sosialistiske flertallet» i Oslo Kommune. I kommunen blir arbeiderne lønnet etter ett spesielt

VEIER

IDSGIVER:

NALISERING

tatt å gå i begge tog, med full oppslutning fra de to borgerlige arbeiderpartiene, DNA og SV.

— Til de kameratene som leser dette vil jeg oppfordre til å legge seg den konklusjonen som jeg og mange av arbeidskameratene mine har trukket på minne: KOMMUNESTYRENE ER BORGERLIGE KLASSEINSTITUSJONER, OG KOMMER ALLTID TIL Å VÆRE DET. DNA OG SV ER BORGER-

LIGE ARBEIDERPARTIER HVIS HØYESTE ØNSKE ER Å FÅ ADMINISTRERE KAPITALISTENES SAMFUNN, DERES STAT OG DERES KOMMUNER. DISSE PARTIENE FORTJENER INGEN TILLIT, VERKEN VED VALGET ELLER ELLERS. SKAL MAN KOMME NOEN VEI MÅ MAN TA SAKA I EGNE HENDER, OG IKKE STOLE PÅ LØFTEPOLITIKERE, avslutter Dag Christiansen.

kamp riffen

lønnsklassesystem. De fleste arbeidere kan ved tariffoppgjøret stille krav om klasseopprykk, om nye lønnsklasser og nye lønnsklasser. Betjeninga på Sporveien har ikke denne retten. Disse kan bare stille slike krav hvert 3. år, og det er en såkalt «klasseplasseringsnemnd» som tar alle avgjørelsene. Denne nemnda fungerer akkurat som en voldgiftsdomstol, den er sammensatt av 2 fra arbeidskjøperne, fra kom-

mune, 2 fra Kommuneforbundet og 1 «nøytral» oppmann. I dette tilfellet består nemda av 3 arbeiderpartifolk og 2 fra Høyre, og den avgjørelsen disse kommer fram til er endelig. Vi har spurt vognfører Dag Christiansen, som er med i studieutvalget i Grefsen gruppe av Oslo Sporveibetjenings forening om hvordan det gikk da arbeiderne krevde endret klasseplassering i vår:

Foreninga vår sitt første krav var at alle skulle rykke opp 2 lønnsklasser, men dette mente kommuneforbundet ville være et for urealistisk krav. Etter mye om og men og forhandlinger med forbundspampene, strakk vi oss meget langt og reduserte kravet til en lønnsklasse mer for alle. Forbundet slo klart fast at når de gikk inn for reduisering av krava så var det

Støtt Hitra-bøndenes streik!

Bøndene på Hitra har gått til streik mot skatteplyndringa, en streik som er helt berettiget og som fortjener all støtte. Aksjonen er et resultat av Arbeiderpartiets bevisste utsultingspolitikk overfor de arbeidende bøndene som bare har ett formål: Rasering av de bruka som ikke skaffer landbruksmonopolet tilstrekkelig profitt, og flytting av arbeidskrafta inn til byene.

Skatte- og arbeidsbyrden på småbøndene er så stor at det er umulig for dem å drive brukene lengre. Investeringsavgift, moms, avgifter på dyrt maskineri og regnskapsplikten tvinger bøndene i kne. Det blir umulig å drive bruket lenger, og de må gi opp og flytte. Men bøndene på Hitra ville ikke gi seg. Denne spontane aksjonen retter seg direkte mot APs skatteflåing av småkårsfolk og for opprettholdelsen av ei uhyre viktig næring for Norges framtid.

APs skatteflåing er helt bevisst. I oljemeldinga sies det åpent at 30 000 arbeidsplasser i jordbruk, fangst og fiske

må raseres for å skaffe nok arbeidskraft til industrien. Middelet AP bruker er å gjøre det økonomisk umulig å drive mindre bruk. De arbeidende bøndenes kamp for å opprettholde jordbruket er av strategisk betydning for Norge: Stilt overfor truselen om en ny verdenskrig der Norge vil bli slagmark, reises spørsmålet om vår sjølberging som en sentral sak.

Skatteplyndringa og bruken av tvungen voldgift mot bøndene ved jordbruksoppgjøret i fjor viser at APs gamle parole om »By og land, hand i hand» er en minst like stor bloff nå som dengang den ble hengt ut som gulrot for bøndene.

I denne kampen har bøndene og arbeidernø felles interesser av å slå skatteplyndringa tilbake, akkurat som de har felles interesser i å slåss for et sosialistisk Norge.

Vær på vakt mot splittelsesforsøk i Haakon Lie-stil fra alle slags sosialdemokrater!

Støtt den rettfærdige skattestreika på Hitra!

for å gjøre de realistiske, og de lovet å gjøre alt som var mulig for at krava skulle gjennomføres.

HØYRESOSIALDEMOKRATIETS SVIK

Etter at klasseplasseringsnemnda hadde utsatt saka vår i flere måneder, blei den endelig tatt opp til behandling. Det ville vært politisk umulig for dem å nekte oss klasseopprykk, fordi den gruppa som det alltid har vært naturlig å sammenligne oss med, nemlig fagarbeiderne i kommunen, like i forveien hadde skaffet seg en høyere lønnsklasse. I stedet måtte borgerne i Høyre og DNA finne på et C-moment med helskrudd salto og flikklakk: Vognførerne fikk en klasse mer, de andre gruppenes krav blei avvist. I stedet tar de fra oss det såkalte »vognføertil-

legget», som er større enn den lønnsklassen vi får. For at vi ikke skulle gå reint underkudd, ga nemda oss ett tillegg på 600 kroner, og vi som kjører tomannsbetjent kunne regne ut at dette ville gi oss en ekstraintekt på 118 kroner! i året!

FORBUNDET GJØR SALTOMORTALE

Folk blei sjølsagt forbanna. Vognføertillegget er ett sikkerhets- og risikotillegg som vi har fått for mange år siden i ett tariffoppgjør, og ingen snuskete voldgiftsnemnd har noen som helst fullmakt eller rett til å forandre på det! Avgjørelsen i nemda var enstemmig, altså hadde forbundets brave høyresolialdemokratiske representanter stemt ned kravet vårt på tross av alle fagre løfter. Vi gikk

forts. neste side

klipp & kommentar

forts. fra forrige side

sjølsagt løs på forbundet: »Dette er et angrep på den frie forhandlingsretten. Vi krever saka tatt opp på nytt. Hvis vi ikke får igjennom kravet vårt vil vi gå til aksjon straks.» Forbundet skjønnte at de satt på ei krutt-tønne. De hadde hatt en representant på et av foreningsmøtene våre, og han hadde fått gjennomgå fryktelig, særlig fra en del av de eldre medlemmene våre. Forbundet smiska i vei og sa: »Klart vi støtter dere. Vi kan ikke skjønne hvor våre to medlemmer i nemda har hatt tankene sine, det har da hele tida vært meninga at vi skulle støtte dere.»

Men truselen om aksjon gjorde at de måtte ta saka opp til ny vurdering i klasselasseringsnemda. Like før ferien kom den nye avgjørelsen: (Tidspunktet begjærlig valgt for å svekke en eventuell aksjon). »Anken er avvist. Avgjørelsen er enstemmig.» Forbundets svik blei med

dette absolutt fullendt.

**HVIS VI VIL HA IGJEN
VOGNFØRERTILLEGGET
SÅ MÅ VI SLASS
FOR DET!**

Betjeninga har ikke gitt opp kampen for det. Vi veit at vi må gå til kamp skal vi oppnå noe, og vi har lært å kjenne klasseforræderne, om de sitter som storpamper og arbeidskjøpere i Oslo Kommune, eller som litt mindre pamper i Kommune-forbundet. I den siste tida har forbundet gått til flere skammelige tiltak for å splitte foreninga vår. Vi vil avvise alle slike forsøk på å svekke kampkrafta vår, og nå når sommerferien er over vil vi starte kampen med fornya kraft. Voldgiftnemdas inn-grep i tariffavtalene er et klart angrep på hele arbeiderklas-sens frie forhandlingsrett, så vi regner med sympati og støtte fra hele landet, akkurat som vi fikk da vi kasta nazi-svina ut fra arbeidsplassen vår.

TELEFON TIL REDAKSJONEN

Røde Gardes redaksjon har fått nytt kontor, og kan nå nås på telefon. Nummeret er det samme som til Rød Ungdom i Oslo, (02) 35 32 62. Nummeret er altså til redaksjonen, men kan i nødsfall også brukes av kommi-sjonærer til bestillinger som haster.

UNG 75

Husker du »Teenage-Fair», den svære utstillinga som ble forsøkt laga til i Oslo i 1969, men som ble effektivt stoppa av aksjoner? Mannen bak forsøket seg igjen. Her om dagen fikk vi telefon fra en mann som representerte Norexpo/Tom C Corneliusen. Han kunne betro oss at den nye utstillinga skal være i Oslo 6.-14. september, og at den var »planlagt i duglsmål for å forhindre ungdommens orga-nisering».

Dette råne showet som er stelt i stand for at kapitalen

skal håve inn ennå mer profitt på ungdommen, innrømte han åpent karakteren av: Rein salgsutstilling. Allikevel skulle de gi utstillinga et »skinn av seriøsitet» gjennom å innby forskjellige organisasjoner og »gi orientering om framtid-muligheter». Tydelig nervøs for nye aksjoner, fortalte han

nærmest hviskende om hvor hemmelig opplegget var. Hovedparole har de laga også: »Ungdommen er en messe verdt – og det skal vi gi dem!

VITSER

Redaksjonen oppfordrer leserne til å sende inn andre historier som kan brukes som ett av våpnene i kampen mot revisjonismen og supermakta Sovjet !

To grensesoldater sto på hver sin side av den norsk-russiske grensa og diskuterte så fillene føk om hvilket land som var best å bo i. Den norske soldaten tok godt i og skrøt: »Når vi drar på tur så bruker vi egen bil, og når vi reiser utenlands så drar vi med charterfly,» sa han. »Ja, når vi drar på jobben så må vi gå», sa den russiske soldaten, »og reise rundt i landet det får vi ikke lov til, men når vi drar utenlands så drar vi med tanks», sa han.

inn for å se om noe galt var fatt.

I rommet fant de en svær avisbunke liggende på gulvet. Lenin hadde lest gjennom alle avisene til og med 1956, men noen Lenin fant de ikke, han var forsvunnet. Til slutt fant de en lapp på skrivebordet der det sto: »Har reist til Sveits. Må begynne på nytt. Lenin»

Veit du hvorfor kuene i Ungarn er så lange?

- Nei ?
- Fordi de står med for-beina i Ungarn og melkes i Sovjet!

Khrustsjov mente at det var litt lite blest om hans person, så en dag bestemte han seg for at det skulle gis ut et frimerke med hans portrett på. Han gikk til direktøren for postvesenet som selvfølgelig ikke mukka og lovet at dette skulle bli satt ut i livet.

Det varte og det rakk, men Krusse fikk aldri noen brev med sitt frimerke på. Tilslutt bestemte han seg for å spørre postdirektøren hva som var galt fatt, men han kunne ikke gi noe svar. Frimerket var laget og trykt opp i tusenvis av eksemplarer. Den eneste måten Krusse kunne finne ut av dette på, var da å gå på et posthus og spørre en vanlig postfunksjonær hva dette kunne komme av. Og svar fikk han:

– Jo, du skjønner sa post-mannen, hver gang folk får et sånt frimerke så spytter de på feil side!

DISKUSJONSINNLEGG, KOMMENTARER OG
KRITIKK KAN SENDES TIL :
RØDE GARDE, BOKS 2046, GRUNERLØKKA, OSLO

sommerleir a la SU

Sosialistisk Ungdom arrangerte sommerleir utafor Sandefjord i tida 27.juli–3. august. Det ble diskutert litt av hvert og drevet ganske mye av hvert. Bortimot 30 deltakere sluttet opp om arrangementet. Vi gratulerer !

'NY TID' GAMMALT PISS PÅ NY FLASKE

Vi rakk såvidt å ta en kikk på det første nummeret av SV-avisa «Ny Tid» før vi sjøl gikk i trykken, og skal vi være helt ærlige, må vi si oss ganske fornøyd. Noe så tamt og kjedelig har vi ikke sett på lenge. Innholdet var det ikke noen forandring å vente på fra Orientering osv., så det bød på få overraskelser. Vi er allikevel imponert over at Ny Tid har klart å skrive en hel artikkel om overbeskatning av fisket i Barentshavet uten å nevne Sovjet med ett ord ! Ikke verst. Omtalen av Portugal var reint oppkok på det NKP-revisjonistene har sagt lenge. Kort sagt, gammalt piss på ny flaske.

I mai i år okkuperte en del anarkister i Oslo et hus i Schønningsgate som hadde stått tomt i lengre tid. Firmaet som eide huset hadde fått rivningstillatelse, men lot det stå tomt til det skulle rives.

Anarkistene erklærte seg uenige i dette, okkuperte huset og fikk en god del støtte blant befolkninga i distriktet for aksjonen. Men samtidig som de tok huset gjorde de kjent for all verden gjennom avisintervjuer osv. at de selvfølgelig ikke var ute for å gjøre noe ulovlig og at de ville fjerne seg med en gang hvis politiet bad om at de skulle gå! Med slike gode garantier forhasta politiet seg sjølsagt ikke. Anarkistene satte i

anarkistisk husokkupasjon

gang et svært apparat for å få bygningskontrollen til å trekke tilbake rivningstillatelsen, noe som ikke lyktes. Da så politiet virkelig hadde det formelle på det tørre, ber de anarkistene om å forlate huset i begynnelsen av juli. Og hva gjør de brave anarkister? Jo, de ligger på plenen utafor huset i ei natt som «protest» og så går de, frivillig, uten å løfte en finger til aksjon!

Med denne «aksjonen» har anarkistene nok en gang bevist at de ikke bare er udugelige i å føre enkle kamper på en brukbar måte, de har også vist at de er borglerlige legalister som lydlig adlyder politiets minste vink, og til og med sier fra om dette på forhånd! Vi er overbevist om at politiet og kommunen skulle ønske at de hadde flere slike snille anarkister å ha med å gjøre.

UH's landsmöte

Unge Högre hadde landsmøte i Bergen helga 20.–22./6. M.a. vart planar for to år diskuterte. De oppsummerte at UH er ein gymnasist/studentorganisasjon der det store fleirtalet er passivt. Borgarskapet har no lagt planar for å endre dette biletet.

Den vedtekte prioriteringa for det vidare arbeidet ser slik ut:

1. Yrkeskuleelevar og arbeidarungdom
2. Soldatar
3. Vidaregåande skular med spesiell vekt på lærarskulane

4. Praktikantar og lærlingar

Det vart streka under at grunnen til denne prioriteringa ikkje først og fremst var å få «bredere medlemsgrunnlag». Grunnen var at det er lønsamt for næringslivet med «konservativt innstilt arbeidskraft».

Den brune fraksjonen, leia av Rogaland og deler av Oslo, stod ganske sterkt på einskildsaker, sjølv om valet «berre» ga uttrykk for 1/6 av røystene. Denne fraksjonen dreiv eit omfattande propaganda-

arbeid for Per Danielsen under heile landsmøtet, medan leiinga panisk freista å dekkja over motseiingane. Det vart fortalt at Per Danielsen har brukt 10 000 kroner på å få att medlemskapet i UH.

Eit kapittel for seg sjølv er diskusjonen om likestillingsmanifest. Utkastet var eit reaksjonært klassesamarbeidsmanifest for borgarjenter, godt krydra med feministiske fraser. Ein stor del av delegatene var lite interessert og forlot salen under møtet. Dei som var att ga uttrykk for eit svart kvinnesyn. Innlegg av typen: «Jeg har da alltid hatt eit fortreffelig forhold til kvinnene i vår bevegelse...» med påfølgende trampeklapp og rå latter var vanlig. Dei mest reaksjonære innlegga fekk den største applausen.

Utanom diskusjonane var landsmøtet ein fest for borgarungar. Svære fyllekallas fredag og laurdag. «Hansafart» fredagen og bankett(!) til kr. 90,- pr. pers. laurdagen. Ein del delegatar var misnøgde med at lokalet låg så avsides av di dei ikkje fekk gå på restaurant å ete lunchen.

Men det var ikkje UH som prega Bergen denne helga. Raud Ungdom hadde stands over heile byen med propaganda mot UH og fascismen. Folk i YLI, NGS, PLO o.a. tok initiativ til ein punkt-demonstrasjon ved møtelokalet til UH utafor byen. Eit viten om at UH vil møte sterk motstand og kamp i tida framover. Kamp mot Unge Högre! Kamp mot fascismen!

Korrespondent/Bergen

SOMMERLEIRENE:

Til NÅs og VGs svarte forargelse: Den marxist-leninistiske bevegelsens sommerleire i år må kunne oppsummeres som noen av de største og mest vellykka i bevegelsens historie. På over 25 leire i hele landet har ML-bevegelsen og dens venner sveisa seg sammen, styrka og konsolidert seg gjennom politiske diskusjoner, idrett, kultur og kameratslig samvær.

De to hoveddiskusjonene på Rød Ungdoms leire: diskusjonene om supermaktene og faren for ny verdenskrig, og diskusjonen om kampen mot reaksjonen og fascismen viste stor enighet på høyt nivå.

et stort sprang framover

SUPERMAKTENE FORBEREDER VERDENSKRIG

Etter en større innledning og hele to dagers diskusjon var det klarere enn noensinne at supermaktene forbereder seg på en ny verdenskrig, en krig for å nyoppdele verden mellom seg der spesielt Sovjet går med ambisjoner om å vinne verdensherredømme aleine. Diskusjonene avklarte verdenssituasjonen og stilte spørsmålet om å forberede seg på krigen skarpt.

SV – ET REAKSJONÆRT PARTI

I diskusjonene om de borgerlige arbeiderpartiene, blei det grundig tatt hull på illusjonene om »SV som de nest beste,» og »SV som en i hovedsak progressiv kraft i dagskampen.» Hva er egentlig forskjellen mellom å være medlem i SV og DNA? Hvilke bra ting har SV utført i dagskampen? Nei, SV er et parti som elsker statsmonopol-kapitalismen av hele sitt hjerte, ett parti som støtter seg på supermakta Sovjet, og slutter fullt og helt opp om at Sovjet for eksempel eksporterer fascisme til India.

ROTASJONSINNSAMLINGA

Entusiasmen for å skaffe bevegelsen et nytt rotasjons-trykkeri var enorm. Gjennom sanger, dikt, sketsjer og apeller ble det mobilisert til innsamlinga, og folk ga så det svei. Fra den første sommerleiren starta til den siste var vel i havn, hadde innsamlinga økt fra ca. 200 000 kr. til bortimot 900 000! Et resultat som til fulle viser at ML-bevegelsen setter sin lit til egne krefter og gjennomfører dette konsekvent i utbygginga av bevegelsen.

KULTUREN OG IDRETTE

Det kunne vært gitt ut 3–4 spesialnummer av Røde Garde med sanger, sketsjer og dikt som ble laga på sommerleirene. Vi må bare nøye oss med her å fortelle at det ble laga fantastisk mye bra kultur, og at dette ble brukt mer aktivt enn noensinne til å bygge opp om og utvikle hoveddiskusjonene på leirene. Et stort skritt framover i år var utviklinga av en kommunistisk, militant stil som bl.a. ga seg uttrykk i utvikling av slagord, framført av flere hundre på en gang om kamp mot revisjonismen og sosial-

imperialismen, mot fascisme og reaksjon.

Idretten ble gitt en klar politisk begrunnelse: Kampen mot fascismen og perspektivet med faren for en ny verdenskrig krever at progressive holder seg i god form. En oppfordring til alle som var på leir: Ta lærdom av det som ble diskutert og fortsett med aktiv idrett!

INTERNASJONAL LEIR

En helt ny type leir ble arrangert i Norge i juli, en internasjonal leir med deltakere fra ml-bevegelsen i hele 8 land. Representanter for October League (m-l) (USA), Rote Garde (Vest-Tyskland), Rød Ungdom og Clarte (Sverige), Oggjyframi (m-l) (Færøyene), KFML (Danmark), EIK(m-l) (Island), MLR (Finland) og Rød Ungdom og NKS fra Norge diskuterte i ei uke den internasjonale situasjonen og kampen mot supermaktene, og utveksla erfaringer om ungdoms- og studentarbeid. Diskusjonene viste stor enighet på linjene, og viser til fulle at det over hele verden er i ferd med å vokse fram en kraftig marxist-leninistisk bevegelse med dype røtter i arbeiderklassen.

Leiren bidro sterkt til å styrke vennskapet mellom de forskjellige bevegelsene og organisasjonene, og stemninga på leiren var meget høy. En stor seier for ml-bevegelsen i alle de landa som deltok!

PROVOKASJONER

Borgerpressa og sikkerhetspolitiet har alltid utvist stor interesse for ml-bevegelsens sommerleire. Ikke minst i år har VG og NÅ ligget frampå med provokasjoner fra journalister og »speidergutter», arrangert for å lage godt stoff om sommerleirene og prøve å illegalisere ml-bevegelsen. Borgerløgnene om leirene har i år nådd nye høyder, men et solid vakthold på alle leirene hindret effektivt alle forsøk på provokasjoner, om det så var representanter for borgerpressa eller fascistene som prøvde seg.

BLI MED PÅ LEIR NESTE ÅR!

Til de som ikke kom seg på leir i år vil vi si: Bestem deg allerede nå for å bli med neste år. Leirene har brakt Rød Ungdom et stort skritt framover både når det gjelder utvikling av politikken, enheten, kulturen og samholdet.